

Hänsel* i Gretel*

RECULL DE PREMSA

22 de desembre 2020

PREMSA ESCRITA

- La Vanguardia**, Maricel Chavarría, sobre Aportacions amb Joan Matabosch, 07.XII.20
- La Vanguardia**, Esteban Linés, sobre Aportacions amb Jordi Herrerueta, 21.X.20
- La Vanguardia**, Miquel Molina sobre l'Hermitage, 02.II.20
- La Vanguardia**, Article de Carles Castro que resum la ponència que va oferir als convidats del cicle, 24.VI.2019
- La Vanguardia**, Anunci amb les conclusions de les cinc primeres sessions del cicle Barcelona, Capital, 23.V.2019
- La Vanguardia**. Lluís Amiguet. *La Contra, entrevista a Xavier Melloni*. 16.IV.2019
- La Vanguardia**, Una mesa de diàleg para el Hermitage de Barcelona, 2.II.2019
- La Vanguardia**. Miquel Molina. *Barcelona es más que un tranvía*. 15.IV.2018
- La Vanguardia**. Ignacio Orovio. *Barcelona en un diván*. 11.IV.2018
- La Vanguardia**. Sergio Vila Sanjuan. *El tema es Barcelona*. 7.IV.2018
- El Mundo**. Leticia Blanco. *Barcelona frente al espejo*. 10.IV.2018
- La Vanguardia**. Inma Monsó y Cesc Gelabert debaten sobre el conocimiento de uno mismo en el Caixaforum. 1.III.2018
- La Vanguardia**. Josep Massot. Savall i Amat reclament diàleg en l'obertura del cicle 'Hänsel i Gretel'. 6.X.2017
- Ara**. Xavier Marcé. *Sobre l'exercici de la crítica cultural*. 15.V.2017
- La Vanguardia**. Miquel Molina. *La ciutat descapitalitzada*. 9.IV.2017
- La Vanguardia**. Garcés y Rubert de Ventós debaten sobre cultura y ciudad. 11.IV.2017
- Vilaweb**. Joan M. Minguet. *Colau i Collboni S.A.* 4.X.2017
- El País**. Patricia Gabancho. *El tema del mandato*. 3.X.2016
- La Vanguardia**. Miquel Molina. *Infraestructures d'Estat (Metropolità)*. 2.X.2016
- Ara**. Marina Subirats. *L'Educació del príncep*. 2.X.2016
- Ara**. Àngel Castiñeira. *La política cultural del futur*. 1.X.2016
- Vilaweb**. Joan M. Minguet. *La cultura és una prioritat senyor Junqueras?* 6.IX.2016
- La Vanguardia**. Cultura|s – Perico Pastor *Patufet* 11.VI.2016
- La Vanguardia**. *El periodisme cultural, a la revista Hänsel i Gretel* 24.V.2016
- El Punt Avui**. David Castillo. *El sotabosc cultural i la indústria urbana*. 8. V.2016
- La Vanguardia**. Esteban Linés. *Festival musical o destinació turística* 12.IV.2016
- La Vanguardia**. Teresa Sesé. *MNAC de Barcelona?* 30.III.2016
- Ara**. Xavier Marcé. *La crisi de la comunicació pública*. 16.II.2016
- La Vanguardia**. *Les paradoxes de la Barcelona artística*. 14.II.2016
- El País**. Cuadern. *La caseta de xocolata*. Ángela Molina. 28.I.2016
- La Vanguardia**. Miquel Molina. *Blues urbà*. 17.I.2016
- La Vanguardia**. Ignacio Orovio. *Hänsel i Gretel és més que un conte*. 15.I.2016
- El País**. Roberta Bosco. *La cultura quiere salir del bosque*. 15.I.2016
- El Punt Avui**. *Una publicació cultural de conte*. 15.I.2016
- ARA**. Xavier Bosch. *Hänsel i Gretel i el nou govern*. 15.I.2016

Hänsel* i Gretel*

ARA. *Neix Hänsel i Gretel, una publicació cultural sobre Barcelona.* 15.I.2016

El Periódico. *Exiliados en el bosque.* 4.I.2016

El Mundo. 20 años. Fèlix Riera. *Hänsel y Gretel siguen perdidos en el bosque.* 23.IX.2015

El Mundo. Rafael Vallbona. *Cultura, Política, cultura.* 17.IX.2015

Hänsel* i Gretel*

PREMSA DIGITAL

- La Vanguardia.** *El periodisme cultural, a la revista Hänsel i Gretel.* 23.V.2016
- El Punt Avui.** David Castillo. *El sotabosc cultural i la indústria urbana.* 8. V.2016
- La Vanguardia.** Esteban Linés. *Festival musical o destinació turística.* 12.IV.2016
- La Vanguardia.** *Diàlegs Barcelona. Conversa íntegra entre...* . 14.II.2016
- ARA.** Xavier Bosch. *Hänsel i Gretel i el nou govern.* 15.I.2016
- El Diario.es.** Ana Albareda. *Nace la revista digital "Hänsel y Gretel"...* 14.I.2016
- El Món.cat.** Alexia L. Ferret. *Hänsel i Gretel, la nova revista...* 14.I.2016
- Europa Press Catalunya.** 14.I.2016
- La Vanguardia.es.** Isabel Martínez. *Nace Hänsel i Gretel, una revista...* 14.I.2016
- El Punt Avui.cat.** Jaume Vidal. *La xocolata de Hänsel i Gretel.* 15.I.2016
- El Punt Avui.cat.** Carla Gimeno. *Una publicació cultural de conte.* 15.I.2016
- El País.es.** Roberta Bosco. *La Cultura quiere salir del bosque.* 15.I.2016
- Aldia.cat.** *Neix una revista cultural centrada en la creativitat de Barcelona.* 14.I.2016

Hänsel* i Gretel*

PREMSA ESCRITA

L'agonia del Liceu i 'La Traviata' coincideixen amb una xerrada de Joan Matabosch al CaixaForum

Elogi de l'òpera

MARICEL CHAVARRÍA
Barcelona

La publicació i plataforma cultural Hänsel* i Gretel* no ha pogut ser més oportuna aquests dies en convocar Joan Matabosch al cicle Aportacions, un diàleg amb què, des del CaixaForum Barcelona, es vol reflexionar sobre el món cultural i analitzar l'empremta que hi deixarà la pandèmia. L'ex-director artístic del Liceu i actualment del Teatro Real de Madrid acudia a conversar sobre la rellevància actual del llenguatge operístic. I ho feia justament quan el Liceu es troba en plena agonía, obligat a suspendre la seva Traviata a causa del límit de 500 espectadors imposat pel mateix Govern que prèviament l'havia encoratjat a vendre el 50% de l'aforament.

El consultor cultural, comissari i assessor en art Lluçia Homs, fundador amb Fèlix Riera de Hänsel* i Gretel*, va oficiar d'interlocutor en aquest "acte de resistència de són avui els actes culturals" i va abordar diferents aspectes del món operístic: la seva vigència, l'evolució de les posades en escena, el per-

veus dels cantants i els personatges que encarnen; la plàstica de l'escenografia, el vestuari i la il·luminació, la dramaturgia; la gestualitat; la dramaturgia; de vegades la dansa. A més hi ha un codi compartit, hi ha un star system i potents referències comunes", explicava davant un públic molt pandèmic que no superava les trenta persones.

Per a Matabosch, té sentit tornar a plantejar un text o una partitura del passat perquè l'obra expressa una cosa que ens afecta. "Parlar d'òpera és parlar d'un art que, tal com ha de fer el gran art, és capaç d'aconseguir que contemplem fora de nosaltres la nostra experiència comuna. Expressa el que som i el que sentim, i aconsegueix expressar-ho, a més, amb una nova complexitat que ens permet no només recordar-ho sinó sobretot redescobrir-ho. Això és l'extraordinari del plaer artístic, i per això l'experiència de l'art pot contribuir que siguem millors ciutadans, més sensibles a l'entorn, més empàtics, més oberts, més receptius".

A més, Matabosch adverteix que l'òpera és un producte cultural eminentment europeu amb arrels molt profundes en la construcció

Joan Matabosch durant el diàleg al CaixaForum de Barcelona

fil del públic, els models d'exploració... "Són mals temps per a la lírica?", era la pregunta base. El resultat va ser un elogi de l'òpera, ara mateix molt necessari.

"El fet que tot sigui més complicat i costí més no és una excusa per no fer tot el que sigui possible per tirar endavant -va dir per començar Matabosch-, estem demostrant que es pot fer òpera amb totes les mesures de seguretat i un protocol estricte; tancar els teatres no pot ser la primera opció".

L'òpera, aquest gènere bastard, mig musical i mig teatral, té, segons el director artístic, igual vigència que fa tres segles. Per què? "Quan es coneix, l'òpera exerceix una enorme fascinació per la complexitat de l'experiència provocada per les diverses disciplines artístiques que la integren: la literatura del text dramàtic, el llibret; el teixit simfònic i coral de la partitura; les

"Expressa el que som i el que sentim, i ho fa amb una nova complexitat que ens permet redescobrir-ho"

d'un espai cultural més enllà de les fronteres nacionals i dels idiomes de cada comunitat. I apunta al recent llibre d'Orlando Figes *Els Europeus*, en què l'autor exposa com es construeix una cultura pròpia europea al llarg dels últims segles. "Hi contribueix l'òpera de manera decisiva -conclou- perquè des del primer moment crea un mercat comú més enllà de les fronteres nacionals i amb un volum important de transferències culturals *supranacionals* més enllà del polític i el lingüístic".

ENTREVISTA

Lluís Llorc escriu novel·les i es distreu tocant la bateria

"M'agrada sortir de la ratlla"

Lluís Llorc, escriptor, publica 'Temps mort'

LUIS BENVENUTY
Barcelona

Lluís Llorc (Barcelona, 1966) torna de la mà de la col·lecció Crims.cat d'Alrevés amb *Temps mort*, una altra aventura delirant de tipus còmic, en el fons tremendament existencialista. No us deixeu enganyar pel seu amable somriure. En realitat el prolífic novel·lista, referent de la literatura negra en català, té ganes de marxar. I tot això d'escriure s'ho pren principalment com una broma. Llenguallarg, sobretot quan l'hi pregunten. Perquè de bocamoll no en té res. Habitualment es queda en silenci, somrient, esperant l'oportunitat d'escapolar-se i que el deixin en pau.

Fa poc va publicar *Pes mort*, ara *Temps mort*, firmant simplement com a Llorc. Vostè va de gracioset?

Preferisco caure en gràcia en lloc de ser graciós. L'humor sempre és present, a tot arreu... I Lluís és un nom que no m'agrada gens, i Luis menys encara.

Ehem... Crec que Luis és un nom precós.

No, no... Em fa molta ràbia això de Luisssss a l'hora de fer-se fotografies, així que les novel·les les firmo sempre com a Llorc i la literatura infantil com a Lewis York.

Ja ho veig... De vegades fa l'efecte que no es pren massa seriosament això d'escriure. Als escriptors els agrada molt posar-se la mà al mentó i divagar sobre la transcendència de la seva obra i, vostè, en canvi... Jo prefereixo posar-me la mà mig metre més a baix. Per a mi la literatura és una cosa lúdica. Respecto la gent que vol transcendir. És mereixen un aplaudiment. Però per mi la literatura és un joc, i el primer que s'ho ha de passar bé soc jo. M'agrada pixar-me en tot, i a *Temps mort* em venia molt de gust carregar-me gent de l'actualitat política, reis emèrits i altres, però com que no m'agraden ni les patates ni els musclos ni tan sols la idea d'haver-me'n d'anar a

Bèlgica, vaig decidir decapitar Trump.

A vostè la gent, així en general, no li agrada gaire.

Com diu el tòpic, tinc pocs però bons amics. La gent em costa molt. Quan em coneixen veuen que sota de l'antipatia hi ha una bona persona, però no crec en la humanitat, i crec que aquest sentiment es nota més en aquesta novel·la que en cap altra. La societat em repel·leix bastant, veient les violacions en grup, l'estat de la democràcia, el canvi climàtic... ni el var no funciona, ni amb ve baixa ni amb be alta.

Lavors vostè comparteix la incomoditat que estableix el seu últim protagonista...

Sí, d'alguna manera em vaig desfogar una mica a través d'ell, però en realitat no tinc gaire res a veure amb aquest individu. M'interessava treballar un tipus poc solista, egoista i gandul, que llança les culpes als altres de les seves desgràcies. Suposo que en les seves circumstàncies una persona més racional reaccionaria d'una altra manera. Jo volia que el meu protagonista acabés essent una mena de Travis de *Taxi driver*. Forma part de la meua crítica de les coses que no m'agrada.

Li interessava que el seu protagonista fos un poca-solta...

És un súper heroi amb el cor ple de kriptonita. Al final es creu un elegit cridat a salvar el món. Sí, és un poca-solta... però amb bona intenció. El que passa és que és

un paio miserable. I això suposava una sèrie de problemes tècnics. La novel·la es podia estropear en qualsevol moment. Resulta molt arriscat que un protagonista no desperti cap empatia al lector.

Un altre element que em crida l'atenció és la importància del sobrevivent, l'esdeveniment inesperat que ho canvia tot. Vostè espera que passi una cosa que li canviï la vida?

Jo? Doncs no... em sento molt feliç i realitzat. Una cosa que ho canviï tot? Doncs una Primitiva, que em toqués molta pasta... Però l'acabaria fent servir per acabar d'aïllar-me del món. No anhelno ni tinc cap esperança en el canvi sobrevivent, ni en aquesta idea que entre tots siguem capaços d'aconseguir que la Terra no se'n vagi a la merda o que siguem més bonagent. M'encantaria que desaparegués la fam al món, però això no passarà. Em quedo amb el poc que em fa feliç. A la merda les altres coses. Per això m'avingo amb la meua dona i el meu fill. Soc molt familiar. Soc com el detectiu Colombo, el de la sèrie de televisió, que sempre parla de la seva dona. L'Aurèlia és la meua arma secreta. Ja són 32 anys i estic la mar de feliç.

I després, quan vostè es podria posar en actitud d'escriptor deprimid i respectable ho converteix tot en un còmic, en una aventura fantàstica d'una dimensió desconeguda...

Jo em casco molt les novel·les, de debò... treballa un munt de detall, els dono voltes i més voltes... però el que més m'agrada és no tenir por de passar de la ratlla. Recordes els quaderns amb dibuixos per acolorir de quan érem nens? Doncs això. A mi m'agrada jugar amb els gèneres, començar amb la novel·la negra, passar després al terror psicològic, saltar a la política ficció, acabar amb el gore... I crec que a la gent també li agrada perquè et fa poc previsible i molt inquietant. D'aquesta manera el lector intueix que una cosa grossa passarà, que una cosa molt grossa està a punt de passar.

NOVA NOVEL·LA

L'irreverent escriptor torna amb una altra aventura delirant i existencialista

UN TIPUS MISERABLE

"El protagonista és un superheroi amb el cor ple de kriptonita"

Hänsel* i Gretel*

La Vanguardia -21.X.2020

40 LA VANGUARDIA

CULTURA

JUEVES, 22 OCTUBRE 2020

El Cruïlla reivindica su modelo de festival independiente en tiempos de la Covid-19

El ciclo prevé regresar al Fòrum en el 2021 y congregar allí 15.000 personas al día

Una imagen del público ante el escenario principal del Cruïlla en la edición del 2019

ESTEBAN UÑES
Barcelona

Los tiempos del coronavirus dejarán huella en el sector cultural, especialmente en los ámbitos más frágiles. Y uno de estos, coinciden expertos y profanos, es el de la música. Para reflexionar sobre esta y otras cuestiones nace el ciclo Aportacions. Diálogo per a una revisió del sector cultural organitzat per la Fundació La Caixa y la publicació cultural Hèmas* i Gretel*. El martes rompieron el hielo Jordi Herrera, director del Festival Cruïlla, y Félix Riera, director de la Fundación Hèmas* i Gretel, que debatieron sobre el *Passat i futur de los festivals de música*.

Riera comentó que no tenía mucho sentido hablar del presente de los festivales de música porque la incertidumbre es total, y añadió que el Cruïlla ha demostrado este verano que es posible programar y actuar desde el día a día. Herrera, en cambio, ante un auditorio que llenaba una de las salas de CaixaFo-

rum, que "a nivel profesional estoy moderadamente optimista. Después de estos últimos meses, parece que los tests rápidos pueden hacer que sea innecesaria la distancia física entre los asistentes en los conciertos, y está por ver si es concebible la mascarilla. A partir de esto estamos viendo si el verano que viene se podrá hacer el Cruïlla en el Fòrum". Adelantó lo que parece más lógico: "seguramente habrá una combinación entre el Fòrum y el Cruïlla XXI. Nos gustaría, como festival independiente, no perder el nuevo formato, y poder contar con muchos escenarios en la ciudad".

Lo anterior no quita, reconoció, que "seguramente todo hay que replantearlo. Los grandes eventos hay que plantearlos al público local, con dimensiones equivalentes menores, con criterios de responsabilidad medioambiental y con respeto a las medidas sanitarias. El objetivo también pasa por proyectar una idea de ciudad sin atraer a mucha gente de fuera, donde el centro de la conversación sea el contenido pero tam-

El festival ve como una ventaja tener un público muy local en una coyuntura marcada por la incertidumbre

bien el público, es decir, cambiar la masa por personas".

Preguntado sobre el papel de las administraciones en esta reconversión, Herrera dibujó el escenario cultural que en su opinión había antes de la Covid-19: por un lado, buena parte de la cultura vive de la contratación pública -sobre todo municipal-, como herencia del afán del populismo en su momento de la identidad nacional y por otro lado, la idea de una ciudad abierta que auspiciaba los grandes acontecimientos para atraer al turismo. "Gran parte de los grandes acontecimientos musicales están actualmente en manos de grupos internacionales que buscan crecer a cual-

quier precio para su rentabilidad en bolsa. Los grandes fondos y promotores han entrado en el Primavera Sound y el Bónic, y una de las consecuencias es que para un promotor independiente como nosotros nos es muy difícil competir".

A esto se suma el escenario musical que quedará tras la pandemia. "La cultura no está en las prioridades de los países a la hora del rescate, pero aunque no lo haya, que no creas, será un buen momento para proyectar nuevas ideas". Entre ellas, asumir la importancia de la tecnología. "La demanda nos ha cambiado, el primer interés de nuestro público es la tecnología, y por eso hacemos el primer festival con una experiencia 5 G, por ejemplo". También es sensible el tema que nació a colación cuando se le preguntó sobre el papel que jugarán estos festivales post-Covid-19 para potenciar el talento. "Si los organizadores de los festivales son grandes corporaciones, nuestros músicos lo tienen mal. Como ciudad tenemos la oportunidad de apostar por el talento tenemos un legado y el talento hay que acompañarlo. Pero lo cierto es que ahora mismo no hay ningún proyecto grande que aposte por Barcelona como una cámara de talento. Y es que hemos creado una ciudad que tiene una dependencia muy grande del turismo".

Y entrado en detalle, Herrera se imagina así la próxima edición: un fin de semana en el Parc del Fòrum, con una asistencia diaria de 15.000 personas sin separación física. "Una semana o diez días antes nos gustaría tener un Cruïlla XXI por la ciudad. Pero hay que hacerse a la idea de que hasta dos meses antes no se sabrá si eso será posible. Esta incertidumbre nos puede matar, pero al tener un público local y variado y no masivo contamos con ventaja ante otros festivales más grandes, así como tener un cartel local y nacional destacado. Las estructuras pequeñas tienen más capacidad de sobrevivir que las grandes tal como se ha demostrado".

El ciclo de Cine Alemán Actual apuesta por la diversidad

ASTRID MESAQUER
Barcelona

La novena edición del ciclo de Cine Alemán Actual vuelve a la Filmoteca para mostrar una cuidada selección de diez películas recientes que ponen el foco de atención en las mejores obras de cine de autor, independiente, original e innovador. Hasta el 14 de noviembre los espectadores podrán disfrutar una programación que destaca por la juventud de los directores y con varias óperas primas en el menú, que tratarán sobre la diversidad en sus múltiples facetas. La muestra arranca con *Los peces dorados*, una comedia del realizador de origen iraní Alireza Goharshan, "políticamente incorrecta e hilarante" que va sobre el viaje de Alemania a Suiza de un grupo de personas con diferentes discapacidades, señaló en rueda de prensa virtual Bettina Brenneke, coordinadora de la programación y experta en cine alemán del Goethe-Institut Barcelona. Por su parte, Entze Riamba, director de la Filmoteca, destacó que pese a las circunstancias actuales, es un gran éxito anunciar la muestra, que "será presencial", en una apuesta firme por "mantener viva la actividad cultural al en directo". La diversidad cultural también tiene un papel esencial en algunos de los títulos, un hecho que está directamente relacionado con la realidad migrante de gran parte de los cincuenta. Entre las propuestas que se podrán ver está *Adam & Evelyn*, centrada en la caída del muro de Berlín, el thriller *Comp*, que sigue el espionaje de un banco que roba dinero de su empresa y huye a Australia o *El giti dia gospoche wort*, que cuenta la relación entre un apiblo lardo y una piloto alemana que lucha por aceptar su diagnóstico de cáncer.

LA RUTA DE BARCELONA QUE TÉ PREMI

Visita en familia quatre espais imprescindibles

Elis millors preus*

La Pedrera - Casa Milà

BARÇA Stadium Tour & Museum

El Castell de Sant Pere

El Castell de Sant Pere

*Informa-te'n al web de cada equipament

Promoció vàlida fins al 15-12-2020

Col·labora LA VANGUARDIA

BLUES URBANO

Miquel Molina

Una mesa de diálogo para el Hermitage

Apelar a la competencia de Madrid suele servir para que Barcelona desencalle proyectos que no acaban de arrancar. Es comprensible, en una ciudad a la que nadie ha regalado nada, la invocación a la voracidad de una capital que no pierde ocasión de crecer a costa de la periferia. Lo que resulta llamativo del actual contexto es que sean las propias autoridades madrileñas las que de forma explícita manifiesten una voluntad casi obsesiva de arrebatarse a Barcelona todo lo que esta tiene. El proyecto de una galería vinculada al museo del Hermitage, que el Ayuntamiento de Barcelona ha rechazado, sería un nuevo episodio de esta relación.

Pero este súbito brote de *barcelonitis* por parte del poder madrileño no debería ser la referencia del debate sobre el Hermitage. El ofrecimiento de la capital responde más a un gesto de propaganda política que a las necesidades culturales de un Madrid donde el perfil de las obras que podría exhibir la franquicia ya está de sobras representado. En definitiva, el conflicto Barcelona-Madrid sobre esta inversión no responde a criterios culturales ni de modelo de ciudad.

Pero todo esto no debería sustraer el debate sobre por qué corre riesgo de malograrse esta oportunidad de ampliar la oferta cultural barcelonesa. Sólo desde la constatación de los errores o apriorismos en que han incurrido las diferentes partes pueden identificarse las posibles soluciones. Porque no está todo resuelto. Los promotores del Hermitage aguardan a ver en qué medida Port de Barcelona está de cedido a apoyar el proyecto pese a la oposición municipal, aunque no ocultan que las negociaciones con

El fiasco de la instalación de una galería vinculada al Museo Hermitage no es una buena noticia para Barcelona. Al Ayuntamiento le ha faltado flexibilidad, y a los promotores, transparencia y capacidad de seducción. ¿Se puede replantear?

audiencia sigue siendo excelente en la ciudad, faltan exposiciones para el gran público, y a sea por cierta inercia a la hora de programar o por los recortes brutales que han lastrado la proyección de los museos que dependen más de la Generalitat o del Gobierno central.

En el otro lado de este debate, los promotores de la galería siguen sin subsanar algunas lagunas importantes de su propuesta. Falta una figura relevante al frente de la dirección artística, se echa de menos mayor concreción en el proyecto museístico y, sobre todo, capacidad de seducir y convencer al mundo cultural barcelonés y a los responsables políticos de la ciudad. Porque es significativo que después de tantos años no hayan logrado el apoyo de otros gestores culturales y ni siquiera el sostén decidido del PSC, más proclive que BComú a este tipo de inversiones.

Cualquiera de estas carencias podría solucionarse si por ambas partes hubiera voluntad de sentarse en algún tipo de mesa de diálogo. Los responsables de la plataforma cultural Hänsel* y Gretel*, **Fèlix Riera** y **Lucía Homs**, han sido consultados por los promotores del Hermitage sobre los aspectos a favor y en contra de la nueva galería. En el informe que han mostrado a las partes implicadas advierten de una tendencia muy barcelonesa que definen como "la problematización de lo nuevo". En resumen: no ha habido equipamiento o evento cultural en la ciudad que no haya tenido una gestión difícil por el agrio enfrentamiento entre partidarios y detractores.

Un cartel improvisado hace campaña a favor de la galería del Hermitage frente a la Sagrada Família

las autoridades madrileñas avanzan con una inusitada celeridad. Para esta semana está previsto otro capítulo de esta suerte de *rapto del Hermitage* que se han propuesto revivir en los despachos de la capital.

De la respuesta negativa que ha dado el Ayuntamiento barcelonés, la parte que merece más consenso es aquella en la que se sostiene que debería contemplarse una ubicación mejor comunicada que la pre-

vista, junto al hotel W. Pero más cuestionable es el informe en el que se responde que franquicias como ésta no encajan en el modelo museístico barcelonés.

Porque aceptar esa respuesta sería dar por bueno que el actual modelo museístico responde a las necesidades de una ciudad como Barcelona y no necesita revisarse a fondo. Mientras que la oferta de arte conceptual o de propuestas que interrogan a la

mmolina@lavanguardia.es / @miquelmolina

Veinte años sin un nuevo equipamiento artístico

Otro de los aspectos en los que incide la plataforma Hänsel* y Gretel* cuando analiza el proyecto del Hermitage es en el estancamiento de la oferta cultural barcelonesa, al menos en lo que respecta a las inversiones relevantes. En su informe para los promotores de la galería de arte se advierte de que hace ya unos veinte años que no se abre en la ciudad un gran equipamiento artístico nuevo. Y se subraya la oportunidad de *repoblar* con la cultura un litoral ahora entregado al turismo.

La economía al rescate del centro histórico...

Las inversiones culturales no son las únicas con capacidad de evitar la degradación del centro histórico de Barcelona, que corre el riesgo de convertirse en un foco acusado de desigualdad. Barcelona Global ha dado un paso en ese sentido al identificar y señalar una veintena de edificios públicos y privados en desuso que podrían atraer empresas y diversificar la actividad económica. Lo interesante de esta propuesta es su viabilidad y la sintonía que existe en esta cuestión con el Ayuntamiento.

...y la novela negra también

Con BCNegra da inicio un cuatrimestre prodigioso en el que Barcelona encadena un acontecimiento literario detrás de otro. Una de fortalezas del festival que dirige **Carlos Zanón** es que señala a los barceloneses (de residencia o de paso) otra manera de vivir el centro. Ayer el festival se infiltró en pleno mercado de la Boquería para revivir la Barcelona del detective Carvalho. A las 11 h de hoy, enflará la ladera de Montjuïc para visitar 37 tumbas de su cementerio.

CRÍTICA DE MÚSICA CLÁSICA

Intensa emoción

Elisabeth Leonskaja

Lugar y fecha: Palau Piano. Palau de la Música Catalana (28/1/2020)

JORGE DE PERSIA

El acto de interpretar supone una gran complejidad y caben varios caminos, indudablemente siempre marcados por la voluntad personal

y la propia personalidad y capacidad del intérprete, pero una premisa es fundamental: el respeto a lo que el autor ha dejado escrito y en muchos casos con muchas precisiones, y luego están las concepciones estilísticas, los matices del virtuosismo, etcétera.

Señalo esta cuestión porque en este recital de la veterana y gran pianista georgiana Elisabeth Leonskaja tuvimos ocasión de escuchar y disfrutar de una de las

versiones más íntimas y personales -en identidad con el compositor Schubert en este caso- y quizá más fieles a los sentimientos que habitan detrás de las notas de la partitura de la *Sonata en Sol mayor*, la número 18.

Poco a poco, venciendo una verticalidad en el lenguaje, el discurso de Leonskaja ganó en horizontalidad fiel a los vectores del *molto moderato e cantabile* que señala la partitura, siempre con un toque delicado, sutil, para recoger los matices que deja la presión en el teclado y fundamentalmente con una eficaz carga dramática, de pregunta a Dios, ante la constatación

del compositor de la carga de la enfermedad. El *Andante*, de triste melancolía, presentó zonas luminosas inmediatamente contrastadas por la desazón, en la continuidad de la obra, por fuertes acordes de desdicha; una tristeza destilada en pequeñas gotas de aire musical grácil a veces. Magistral en la pianista la proyección interior de la frase, es decir la espacialidad a través de los matices, y notable el idílico y también nostálgico trío.

Un *Nocturno* de Chopin -propina ante los grandes aplausos- culminó esta magistral noche de la pianista, que ponía fin a un programa con altibajos. El comienzo con

piezas de Chopin fue ganando en expresión hasta llegar a la *Fantasia-Imprromptu op. 66*. Luego la compleja y monumental *Sonata n.º 1 op. 11* de Schumann no superó en su versión la difícil coherencia de esta obra, no exenta de alguna irregularidad por la exigencia técnica, que no empañó su lugar de gran pianista, porque cuando las cosas fueron bien manaba la musicalidad, el toque ajustado, el cuerpo del sonido y la entonación del discurso.

Contradicciones al margen, este recital de Leonskaja y su vibrante y emocionante Schubert nos han dejado momentos de no olvidar y de intensa emoción. ●

Los resultados de cuatro décadas de elecciones locales reflejan las enormes transformaciones sociales y políticas de Catalunya

El independentismo releva a la izquierda

LAURA ARAGÓ
CARLES CASTRO
Barcelona

Cuatro décadas y diez citas electorales después de los primeros comicios municipales, en 1979, el independentismo ha tomado el relevo a la izquierda en Catalunya. Y no sólo eso; el mapa territorial dibuja dos países bastante distintos: la Catalunya litoral, por un lado, y la interior, por otro. Si un país son sus ciudades, uno de sus mejores espejos son las elecciones municipales. Los 40 años transcurridos desde la celebración de los primeros comicios locales reflejan la metamorfosis electoral que han provocado la oleada migratoria, el relevo generacional y el conflicto territorial.

La Catalunya de 1979 era bastante homogénea electoralmente. De acuerdo con los resultados de las primeras municipales, casi la mitad de los votantes se orientaban hacia la izquierda (PSC y PSUC), cerca de una cuarta parte al nacionalismo y uno de cada diez al centroderecha de ámbito español. Por supuesto, el territorio marcaba alguna diferencia. La hegemonía de socialistas y comunistas era abrumadora en el área metropolitana, con apoyos que rozaban en ocasiones el 80%.

Sin embargo, la izquierda era también mayoritaria en las cuatro capitales de provincia, con porcentajes conjuntos de entre el 48% (Tarragona) y el 53% (Barcelona). Y esa misma izquierda también superaba el 45% de los votos en numerosas cabeceras de comarca del interior: Manresa, Granollers, Igualada, Ripoll, Vilafranca, Reus, Valls, Vendrell, Balaguer o La Seu.

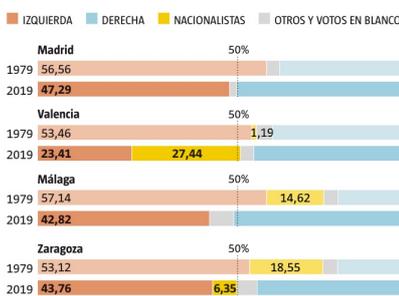
Y aunque el nacionalismo no dejó

La mayoría de 1979, con socialistas y PSUC/ICV, se prolongó hasta 1999, cuando irrumpió el fenómeno migratorio

de avanzar en los veinte años siguientes, hasta hacerse con un tercio de los votos en el conjunto de la Catalunya municipal, la izquierda resistió en unas proporciones similares hasta los comicios de 1999 (con más del 50% de los sufragios en Barcelona, Girona o Lleida, y en torno o por encima del 45% en Manresa, Igualada, Vilafranca, Reus, Balaguer o La Seu). Sin embargo, esa correlación comenzó a transformarse sensiblemente durante la primera década del nuevo siglo. Algo nuevo ocurrió en ese periodo, junto a algo más que ya venía ocurriendo.

Lo que venía ocurriendo era un relevo generacional que no sólo iba a jubilar a los cuadros locales de la izquierda forjados en la lucha antifranquista, sino que incrementaba el peso electoral del sentimiento identitario a través de las nuevas

El avance conservador en las grandes urbes de España desde los comicios locales de 1979

FUENTE: Mir.es

LA VANGUARDIA

Giro a la derecha en las capitales españolas

La España de las ciudades ha girado a la derecha desde el lejano 1979, cuando la clase media urbana entregó a la izquierda las principales capitales. La evolución a lo largo de 40 años refleja la metamorfosis electoral de la mayoría de las capitales españolas. El giro a la derecha tiene excepciones, pero suelen ser resultado de un alcalde cuya personalidad y gestión se imponen a la mayoría ideológica. Pero donde el candidato no es un factor determinante, la inversión de mayorías es muy visible. En el caso de Madrid, el giro a la derecha -que se inició a finales de los ochenta- no puede ser más espectacular. En 1979, la izquierda sumó más del 56% de los sufragios, frente a poco más del 40% que reunió el centroderecha. Cuatro décadas después, la izquierda se sitúa hoy casi diez puntos más abajo, mientras las derechas superan el 50% de los votos. Y algo similar ocurre en Zaragoza, Málaga, Murcia o Alicante. Incluso donde la izquierda ha conservado la alcaldía tras recuperarla en el 2015 (como en Valencia o Valladolid), la correlación queda lejos de la de 1979. También hay ciudades que han hecho el camino inverso (como Toledo, Zamora o Soria), pero son de pequeño tamaño. Y, por último, hay capitales (como Bilbao) cuya mayoría nacionalista no ha variado en 40 años.

oleadas de electores. Y de ahí el avance del nacionalismo, que iba a acentuarse a raíz de la sentencia del Estatut y el estallido de la crisis.

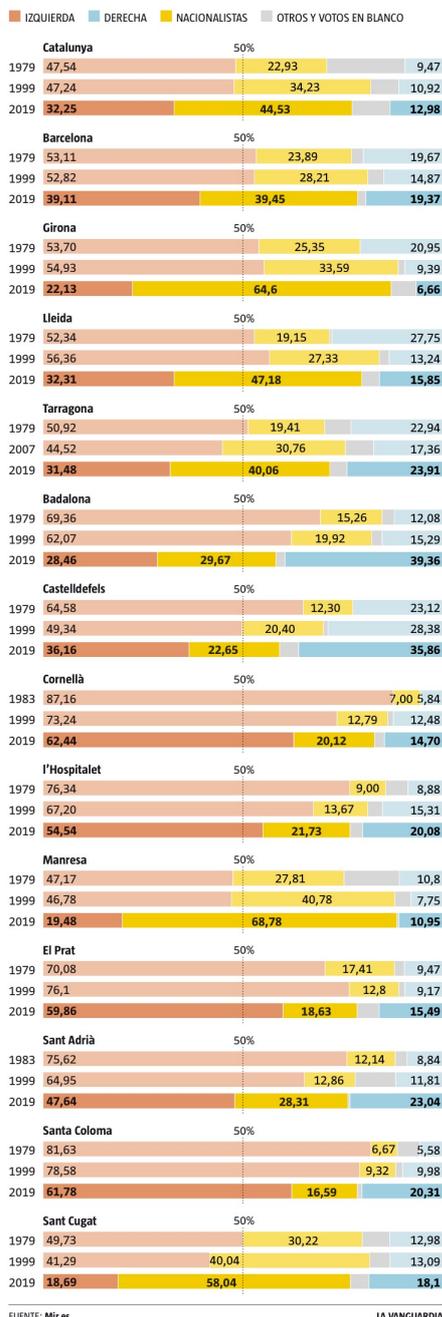
Sin embargo, a partir de 1998, la llegada de un importante contingente de inmigrantes, que se concentró sobre todo en las zonas urbanas y litorales, provocó también un pequeño seísmo en los antiguos bastiones de la izquierda. La explotación política del impacto de la inmigración sobre la convivencia debilitó el apoyo electoral al PSC e Iniciativa y reforzó la presencia del PP (y de una efímera plataforma ultra), sobre todo en poblaciones de la metrópoli. Los casos de Badalona y Castelldefels -donde los populares lograron incluso desplazar a los socialistas- son los ejemplos más significativos (ver gráficos).

Las municipales del 2011 abrieron la puerta a la caída de la izquierda y al despliegue acelerado del nacionalismo

Luego vinieron la crisis económica y el estallido del proceso soberanista, cuya traducción en el mapa municipal se ha acentuado en los comicios del 2019, especialmente con la sustitución de los neoonvergentes por Esquerra como referente nacionalista en muchas poblaciones. El voto de centroizquierda más catalanista que en el pasado elegía alcaldes socialistas en muchas capitales de comarca de la Catalunya interior escoge ahora a candidatos de ERC. Y de ahí la nueva correlación.

En resumen, en el conjunto de Catalunya, el espacio nacionalista supone hoy más del 44% de los votos, mientras que la izquierda clásica recoge sólo un tercio, y las derechas españolas (PP y Ciudadanos) rozan el 15% del sufragio. Por territorios, la hegemonía del independentismo es abrumadora en las ca-

Los cambios de mayoría en 40 años de elecciones municipales en Catalunya

FUENTE: Mir.es

LA VANGUARDIA

pitales de la Catalunya interior, con cotas que pueden superar el 70% del voto. A su vez, el área metropolitana refleja una doble erosión de la izquierda. Por un lado, el desgaste por el impacto de la inmigración se ha traducido en un avance de la derecha que, por ejemplo, roza el 40% del voto en Badalona. Y, a la vez, el

independentismo también ha ampliado espacios en un territorio tan poco propicio como el antiguo cinturón rojo de Barcelona. El resultado es que, desde 1979, la izquierda ha cedido entre 20 y 30 puntos en casi todas las localidades del área metropolitana. Una evolución que deja el futuro muy abierto. ●

Hänsel* i Gretel*

Hänsel* i Gretel* presenta las conclusiones de los cinco diálogos sobre los futuros de Barcelona que bajo el título

Barcelona, capital se han celebrado en el Hotel Alma. Más allá de ideologías y del discurso político, se han planteado dos niveles de debate:

* ¿Sigue siendo Barcelona una capital para el adecuado desarrollo económico de empresas y ciudadanos, para fortalecer la cultura, promover la innovación y recuperar el ideal de buen gobierno?

* ¿Qué tipo de capitalidad tenemos y aspiramos?

Estos son los temas y los ponentes de los debates celebrados:

BARCELONA, LA CIUDAD Y SUS LÍMITES / Miquel Molina – Josep Mº Martí Font – Xavier Bru de Sala
CINCO HORAS CON BARCELONA PARA AVANZAR EN LA CIUDAD CULTURAL / Antonio Monegal
LA BARCELONA VERTICAL VERSUS LA HORIZONTAL / Anna Gener – Llàtzer Moix
BARCELONA, NUEVOS ESCENARIOS DE CRECIMIENTO / Pere Navarro
BARCELONA Y SU PROYECCIÓN EMPRESARIAL / Josep Sánchez Libre

De estos cinco encuentros, hemos extraído diez *pistas que nos ayudan a entender que Barcelona importa y preocupa.

HORIZONTE BARCELONA

DIEZ PISTAS PARA SALIR DEL BOSQUE

1* La cultura como factor de cambio de la ciudad.

Es necesario fortalecer las entidades creativas y el talento para forjar singularidades culturales capaces de ampliar el caudal de significados de la ciudad y su potencialidad.

Cultura = Barcelona

2* Sostenibilidad ambiental y movilidad.

Apostar por la movilidad es profundizar en la Barcelona abierta para conseguir que los ciudadanos puedan acceder y desplazarse por ella sin limitaciones.

Sostenibilidad y movilidad = Barcelona

3* Avanzar definitivamente hacia el horizonte de la Gran Barcelona como Área Metropolitana.

Donde los grandes retos de la ciudad se afronten armonizando los intereses de diferentes municipios.

Área Metropolitana = Barcelona

4* Los jóvenes como factor de cambio de la orientación social y económica de la ciudad.

Hemos de crear un contexto favorable para la formación, creación de lugares de trabajo del sector tecnológico y dotar de nuevas zonas de viviendas pensadas para los jóvenes.

Jóvenes = Barcelona

5* Potenciar la práctica del turismo creativo que evite la creciente turismofobia.

Es necesario que los ciudadanos locales tengan el mismo nivel de vida que los visitantes.

Turismo de Calidad = Barcelona

6* Barcelona ha de pensar en grande.

Es necesario conectar la metrópolis con el sistema de ciudades de la mega-región del sur de Europa, que es nuestro ámbito natural.

Capital = Barcelona

7* Potenciar la habitabilidad y luchar contra la desigualdad.

Trabajar para que valga la pena vivir en la ciudad implica seguir avanzando para disponer de la mejor sanidad, infraestructuras, educación, seguridad y cultura.

Habitabilidad = Barcelona

8* Barcelona se ha consolidado como ciudad tecnológica.

Eso supone un cambio en el modelo urbanístico y de nuevos escenarios de crecimiento. La Barcelona tecnológica debe propiciar que la ciudad se conecte, gracias a las empresas, con el futuro.

Tecnología = Barcelona

9* Mayor colaboración del sector público y privado.

Hemos de conseguir que la ciudad oriente buena parte de su despliegue de servicios e iniciativas con la participación del sector privado y los ciudadanos.

Público + Privado = Barcelona

10* Hacer compatible la Barcelona fabulada con la Barcelona del día a día.

Una ciudad ha de poder imaginar el futuro y afrontar con asión el riesgo de querer ser muchas otras realidades como ciudad.

Pasión = Barcelona

Relación de invitados que han intervenido en alguna de estas sesiones:

Ana Aguirre (Fomento del Trabajo) / Joaquín Aulsejo Asiain (Hotel Alma) / Joaquín Aulsejo Segura (Hotel Alma) / Mercedes Basso (Especialista en mecenazgo) / Xavier Bru de Sala (Escritor) / Jordi Casas (Fomento del Trabajo) / Carles Cuatrecasas (URL y Orfeo Català) / Carlos Durán (Galería Senda) / Carlos Ferrater (Arquitecto) / José A. García Mallor (Magistrado) / Pepe García Reyes (Círculo del Liceo) / Paco Gaudier (Círculo del Liceo) / Anna Gener (Savills Aguirre Newman) / Anna Grau (Young IT Girls) / Josep Grau (Dova) / Lluçia Homs (Hänsel* i Gretel*) / Marta Lacambra (Fundació Catalunya La Pedrera) / Elisenda Lara (Hänsel* i Gretel*) / Aurelio Major (Revista Granta) / Joan Anton Maragall (Sala Parés) / Josep Mº Martí Font (Periodista) / Daniel Martínez (Grupo Focus) / César Martínez de Obregón (Grupo Focus) / Ignasi Miró (Fundación La Caixa) / Llàtzer Moix (La Vanguardia) / Miquel Molina (La Vanguardia) / Antonio Monegal (Universitat Pompeu Fabra) / Pere Navarro (Consorci de la Zona Franca) / Valentí Oviiedo (Gran Teatre del Liceu) / Fèlix Riera (Hänsel* i Gretel*) / Mario Romeo (Notario) / Cristina Salvador (Both People & Comms) / Josep Sánchez Libre (Fomento del Trabajo) / Luís Sans (Santa Eulàlia) / Albert Serra (Artista y director de cine) / Francesc Surroca (Financer) / Joan Torrella (Turisme de Barcelona) / Pedro Vega (Periodista) / Pere Vicens Rahola (Editor) / Antoni Vila Casas (Fundació Vila Casas).

MARTES, 16 ABRIL 2019

LA VANGUARDIA

LA CONTRA

Xavier Melloni, teólogo, místico, antropólogo: vive en la cueva de San Ignacio de Loyola

VICTOR M. AMELA IMA SÁNCHEZ LLUÍS AMIGUET

¿Edad? Estamos gestando continuamente otra vida dentro de nosotros: cada instante alumbró el siguiente y nuestra existencia, otra, que empezará al acabar esta. Nació en Barcelona. Casado con la vida: ¿Hijos? Hay muchos modos de engendrar. La mística experimental lo que la ciencia demostrará

“Si aprende a tomar conciencia, cambiará de sitio sin moverse”

X.M./FRAGMENTA

Usted dice que el silencio no es la ausencia de ruido, sino de ego...

... ¿Me callo? El mutismo no es silencio, sino la impotencia de la palabra. El silencio está habitado; el mutismo está vacío.

¿Cómo escuchar el silencio? La naturaleza está llena de sonidos: el viento sopla en los oídos, los pájaros trinan, las ramas del bosque crujen al pisarlas... Escuchamos en ellos el silencio, porque no son ruidos: son sonidos sin ego. No te reclamam.

¿Cómo librarnos del ruido del ego? Viviendo aquí y ahora: siendo conscientes del momento. Sin necesidad de reparar continuamente cuanto haces y dices o cuanto dicen y hacen. Sin evaluar, controlar y juzgar lo vivido. Porque el ruido está en ese juicio compulsivo; en la comparación; en lo sobrepuesto a la vida. Y es lo que la degrada.

¿Cómo lo consigue usted? Como puedo. Soy como cualquier lector, pero he ido descubriendo el silencio como una cualidad de atención. Para mí es muy importante cada mañana y cada tarde empezar y acabar el día silenciado. Y terminar cada co-

sa que hago con la conciencia de que finaliza. Y agradecerla. Y dar gracias también por todo lo que he aprendido al hacerla.

¿Por ejemplo? Esta conversación, con pausas de calidad de presencia. Y empezaré lo siguiente que haga agradeciendo que lo empiezo y venerándolo: ser consciente y agradecerlo todo.

¿Se trata de no hacer nada nunca en piloto automático ni por puro trámite? Sí, porque si toma usted conciencia de lo que hace, su vida tendrá más fuerza. Vivirá más.

¿Por qué la vida suele doler en el ego? El ego es la apropiación del yo, que no es más que un recipiente de conciencia de existencia donde se condensa la totalidad. Todo está en cada uno de nosotros. Sí, no podríamos existir.

¿Por qué hoy el ego se apropia del yo? Cada uno de nosotros no sólo tiene sus años, sino los 15.000 millones de evolución que nos han hecho como somos. El exceso de ego es la fijación de pensar que sólo tenemos los que nos quedan y los podemos perder.

¿Pensar la muerte no te hace humilde? Nos colapsamos y nos condensamos en los pequeños años que creemos tener. Y nos an-

Un silencio urgente

“Nuestra sociedad necesita un silencio urgente. Si aprendemos el silencio, cambiaremos de lugar sin movernos: estaremos aquí, pero de forma diferente, no en el mismo aquí en que estábamos.”

Xavier Melloni enseña el silencio ante un repleto CaixaForum de Barcelona. Después, en conversación con Félix Riera y conmigo, nos enseña a escuchar ese silencio, que no es la ausencia de ruido, sino de ego. En él descubrimos: “Otra dimensión que se está gestando en nosotros y que requiere de la experiencia de esta vida para que la podamos alcanzar después. Nuestra época niega la muerte, porque insistimos en verla como nuestro final, cuando sólo es el comienzo de algo que desconocemos”.

gustamos intentado retenerlos. Pero nuestra conciencia no es propietaria de nuestra existencia: sólo es un recipiente temporal.

...Que durará unos añitos nada más.

La vida se nos da continuamente y si somos cocreadores en la vida, en vez de intentar controlarla y sobrepasarla, la recibimos y la desplegamos y surge así una nueva confianza en nuestra fuerza que reemplaza al ego.

Ni lo soy ni veo voluntarios para morir. Y es fantástico, porque quiere decir que amáis el don esencial de la vida. Pero hay otro don engendrado en él, que es el siguiente nacimiento. Estamos gestando continuamente otra vida dentro de nosotros: cada instante está alumbrando el siguiente...

¿No se trata de eso: de atraparlo?

Al contrario: cada momento estamos viviendo algo que tenemos que saber soltar. El mismo aire que nos da vida, si lo retuviéramos, nos daría muerte. La vida está hecha de un continuo recibir y dar. Dejarla ir.

¿Habría que alegrarse de morir?

Nuestra existencia es como la gestación de una dimensión más interna que requiere la experiencia humana biológica de esta vida, donde se engendra otra dimensión a la que no podemos acceder si no nos desprendemos de esta.

En cambio, esta época niega la muerte.

Porque insistimos en verla como nuestro final en vez de verla como el comienzo de algo que desconocemos.

¿Y si la biomedicina nos da un día el poder de decidir cuándo morimos?

Sería perdurabilidad; no eternidad. La eternidad es de otro orden; no es un chicle que vamos estirando hasta que se rompe. La eternidad es un cambio de nivel.

¿Más que vivir 200 años como ahora es volver a existir de otro modo?

Y lo bello es que ya lo podemos vivir ahora. Pero nuestro vehículo biológico en la Tierra está programado para sobrevivir hasta los 60, 70, 80, 90 años. Nuestra muerte es lo que más necesitamos para alcanzar posibilidades que en esta vida tienen su límite.

¿Cuáles?

Hay dimensiones, que se están gestando en esta vida, que nos permiten pasar a otra. Pero para ello tenemos que saber soltarnos y nuestra sociedad no nos deja. Hay que aprender a desprendernos de esta vida con confianza. Espero que algún día seamos lo suficientemente maduros como para escucharnos a nosotros mismos y saber cuál es el momento de partir.

¿Cómo saberlo?

Si maduráramos, no alargáramos los procesos tan complejos y problemáticos que vamos a tener con una población cada vez más envejecida a la que no se ha enseñado a morir. El saber partir es un acto de generosidad y de confianza, para el que aún no todos estamos preparados.

LLUÍS AMIGUET

Hänsel* i Gretel*

La Vanguardia - 15.IV.2018

DIUMENGE, 15 ABRIL 2018

CULTURA

LA VANGUARDIA 59

BLUES URBÀ

Miquel Molina

Barcelona és més que un tramvia

És estrany el Govern o el Parlament que aquests dies registra activitat intel·ligent (per exemple, ocupar-se dels grans reptes que plantegen la robòtica, l'enginyeria genètica, l'envelliment massiu de la població o la desertització dels centres urbans per l'auge del comerç en línia). La crisi política catalana i la pèssima gestió que se n'ha fet no només han convertit en un erm les dependències de la Generalitat i el Parlament; una mala digestió del procés també ha fet que s'aturi el rellotge a la Moncloa i el Congrés, on preocupen més les deliberacions d'un tribunal alemany que la sostenibilitat del sistema de pensions (per no parlar de l'única solució possible, que és una política generosa d'immigració). L'únic parlament que crema de debò, i no és per la qüestió catalana, és el de la Comunitat de Madrid, entossudat a aconseguir que cap ciutat d'Espanya no es deslliuri de fer espectacle.

Barcelona també ha sucumbit a aquesta epidèmia d'astènia política primaveral. Des que el procés independentista va entrar a la fase culminant, l'Ajuntament també va deixar d'enfrontar-se als problemes que realment comprometen el futur de la ciutat. **Ada Colau** ha fet durant aquests mesos equilibris per preservar tant el seu crèdit polític com la seva condició de pont entre postures extremes, i els partits independentistes i els seus antagonistes han tensat com han pogut la corda en benefici dels seus propis interessos.

Encara falta un any llarg per a les eleccions, però s'estén la idea que, d'alguna manera, el teló del mandat municipal va baixar definitivament dimarts. Va ser el dia

És simptomàtic que el debat estrella d'aquest mandat a Barcelona se circumscriu a què cal fer amb 3,8 quilòmetres de la Diagonal. Com si entre tots haguéssim arribat a un pacte tàcit per rebaixar les aspiracions de la ciutat

ROSER VIALONGA / ARCHIVO

El projecte del tramvia es desdibuixa després del fiasco de la votació de dimarts en el ple municipal

en què els opositors de Colau van enterrar amb els seus vots el projecte estrella de l'alcalde per a aquests quatre anys: la unió dels dos tramvies que ara circulen per la Diagonal, a més de la polèmica multiconsultra.

D'aquest ple va sortir-ne un govern municipal abatut i una oposició reforçada que, tot i això, continua sense impulsar idees ambicioses per a la ciutat. En el fons,

el resultat del debat sobre si cal o no prolongar el tramvia no és el més preocupant. Des que es va fer públic el projecte s'han posat sobre la taula opinions que des de la sensatesa defensen l'una o l'altra opció.

Però el que realment fa alarmar -i que dona la mesura de la gravetat de la situació- és que Barcelona ignori alguns dels grans reptes del món global i inverteixi tanta energia política en una qüestió relativa-

ment menor, com ara la resolució d'un problema variari de tot just 3,8 quilòmetres. L'alcalde de Nova York impulsà la construcció d'un tramvia per connectar Brooklyn i Queens que cobreix una distància de gairebé 26 quilòmetres i que costaria 2.000 milions d'euros. Ha generat molta polèmica, però que sigui un èxit o un fracàs no sembla que hagi de ser la pedra de toc del mandat d'un **Bill de Blasio** que té altres fronts oberts més complexos.

El tramvia descarrilat de la Diagonal és un símptoma d'aquesta presumpta decadència barcelonina que dividens van denunciar amb acritud els restauradors i comerciants de la ciutat? En tot cas, si cal parlar certament de decadència, la responsabilitat caldria repartir-la entre l'equip de govern i els partits de l'oposició, que s'han dedicat més a obstruir que a proposar un model de ciutat. També li tocaria la seva part a una societat civil que només ara sembla que surti de la letargia.

D'aquí a les eleccions ja no hi ha temps per construir un nou tramvia, però sí perquè el govern municipal i l'oposició recullin el guant de les propostes -campanyes de promoció, idees per reforçar l'excel·lència científica o cultural, candidatures a esdeveniments globals- que comencen a gestar-se des de la mateixa ciutadania. Aquesta moderna acceleració dels temps polítics que tant vertigen ens dona quan els esdeveniments se succeeixen sense marge per digerir-los també té els seus avantatges: un any ben aprofitat, en política, pot donar per molt.

mmolina@lavanguardia.es / @miquelmolina

El mapamundi dels navegants

La renúncia a la Barcelona World Race de vela és més que la pèrdua d'un esdeveniment esportiu. La regata permetia a Barcelona situar-se al mapa de les grans proves de navegació, que tanta expectació generen en els mitjans de referència de les ciutats amb vocació marítima. Poc fidelitat demostra en la seva tradició d'explorar els mars aquesta Barcelona que no només deixa escapar la seva única gran regata, sinó que, a més, manté sota mínims el seu museu marítim.

Més Sant Jordi

Tant l'Ajuntament com la iniciativa privada treballen amb l'objectiu de convertir el dia de Sant Jordi en un esdeveniment global que ajudi la projecció de Barcelona. Aquest any es consoliden les activitats que el govern municipal organitza entorn de la festivitat, com els Diàlegs Literaris (que inaugura **Amélie Nothomb**) i la Nit del Drac. La plataforma privada Barcelona Global, per la seva banda, s'ha encarregat d'involucrar en el Sant Jordi els principals mitjans de comunicació de referència del món.

L'ascensor cultural

Entre les intervencions de la cita *Cinc hores amb Barcelona*, organitzada per la publicació *Hänsel i Gretel*, destaquem la del dramaturg **Jordi Casanovas**: "L'ascensor s'ha espallat, la meua generació pot mostrar el seu treball a tot el món, però la que ve al darrere té molts problemes; tenen més joc les velles glòries que les apostes de futur". Aquestes afirmacions coincideixen amb el debat obert pel dramaturg **Àlex Rigola** sobre si convé prolongar més enllà de dos mandats la continuïtat dels gestors culturals.

56 FESTIVAL
PORTA FERRADA
SANT FELIU DE GUÍXOLS
FERRADA
COSTA BRAVA
2018

56 FESTIVAL PORTA FERRADA
DEL 5 DE JULIOL AL 18 D'AGOST DE 2018

JACK JOHNSON. ADRIÀ PUNTI. MACEO PARKER. ROGER MAS. XAVI LLOSES. RUBÉN BLADES. CAETANO. MORENO. ZECA. TOM VELOSO. ESTOPA. TXARANGO. MAZONI+SANJOSE+MIQUEL ABRAS. COR GERIONA. SERRAT. PABLO ALBORÁN. TINA GORINA & LAURA VILA. DIEGO EL CIGALA. ANDREI GAVRILOV. FEDRA. JAMES RHODES. ARA MALIKIAN. GERARD QUINTANA. ROZALÉN + EL KANKA. ISMAEL SERRANO. CELTAS CORTOS + MÁGO DE OZ. FERRAN CULLELL. COR DE SANT PETERSBURG. SARA BARAS. ELECTRONIC SUNSET

entradesdevanguardia.com
L'espectacle comença aquí

15% dte.*
CLUB VANGUARDIA

* Consulta condicions a www.entradesdevanguardia.com

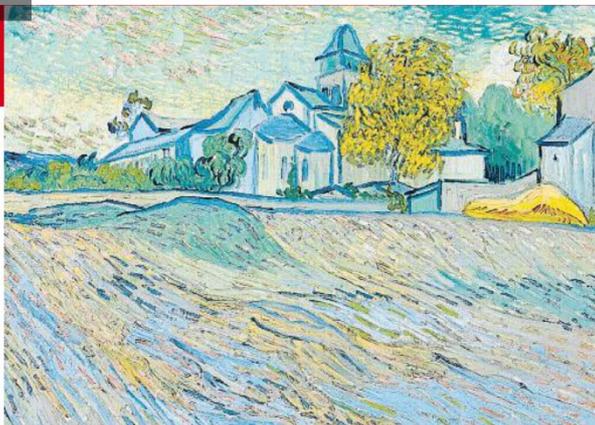
Veuràs el que t'agrada!
Venda d'entrades · Descomptes · Invitacions · I molts més avantatges

entradesde VANGUARDIA

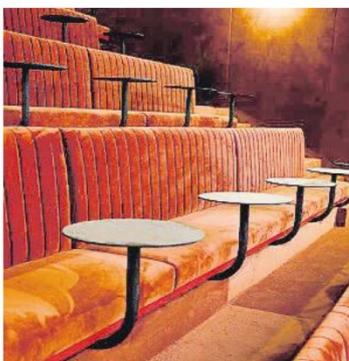
Enrere

Cultura
dissabte, 7 d'abril de 2018

Tresors d'Elizabeth Taylor

A Elizabeth Taylor li agradava atresorar de tot: marits, figuretes de porcellana, diamants, nominacions a l'Oscar. Per això la fotògrafa Catherine Opie va fer un fantàstic retrat d'ella *in absentia*, a través de tots els objectes que acumulava a la seva casa de Bel Air al llibre *700 Nimes Road*, on s'intuïa que la diva estimava tots els seus estris democràticament, les seves maragdes tant com els seus marcs kitsch i els seus flacons buits de perfum tant com els seus Chanel. Camuflats entre plomes de marabú i sobre parets de color malva, quedaven alguns dels seus Van Goghs, Pissarros i Degas, adquirits moltes vegades a través del seu pare, marxant d'art. Un valuós Van Gogh, *Vue de l'Asile*, que va penjar durant 50 anys al saló de la protagonista de *Cleopatra*, es vendrà el mes de maig a Christie's i el preu arrenca en 35 milions de dòlars.

El porno ja no és el que era

El negoci immobiliari és el més implacable delator dels temps. Exemple: un gegant local que hi ha a prop de Tirso de Molina, a Madrid. Durant la Segona República va allotjar un diari, *El Imparcial*. Més tard, part del solar va acollir un dels últims cinemes porno de la capital i ara que tothom diu que per arrossegar la gent al cinema cal oferir alguna cosa més que pel·lícules l'espai és diu Sala Equis i actua com a restaurant i sala de projeccions dedicada a cicles temàtics, per exemple, sobre Morricone o entorn del cinema dins del cinema (Foto de Lucía M).

Azcona era una festa

En la dècada dels 50, i abans d'escriure per a *La Codorniz*, Rafael Azcona va publicar ingentment en revistes del Movimiento, d'Acción Católica i de tot tipus, on probablement va aprendre a esquivar la censura que li va permetre després firmar guions tan corrosius com els de *Plácido* o *El pisito*. L'editorial Pepitas de Calabaza, de Logronyo com el mateix Azcona, ha fet la tasca d'excavació necessària i publica tots aquells textos perduts amb un títol que és també una promesa: *Viaje a una sala de fiestas*.

batecs

El tema és Barcelona

La reflexió sobre la ciutat torna a figurar en primera línia de la discussió cultural, a un nivell que no es recordava des d'aquells intensos anys preolímpics. Què té i què li falta a Barcelona, com encarrilar la seva potència, a quins objectius ha d'aspirar? Un cert decaïment general quant a la visió de futur, que ha coincidit en el pla temporal amb l'empantanament de la política catalana, ressitua el debat barceloní com un dels més necessaris per tornar a posar en relleu la capital catalana com a proposta col·lectiva, crear focus d'il·lusió i arrencar la societat del desànim.

Un dels agents d'aquesta nova reflexió és la revista *Hänsel* i Gretel**, que des del 2015 s'ha proposat d'oferir un espai per a la reflexió, la crítica i el debat sobre les polítiques culturals. Impulsada per Fèlix Riera i Lucía Homis, combina el format digital amb la recopilació en extensos números monogràfics en paper d'una àmplia selecció dels seus textos. El segon d'aquests *Compendis* es presenta dimarts vinent dia 10 al CCCB sota el títol de "Cinc hores amb Barcelona". Els ponents convocats al llarg d'aquestes cinc hores són el director del centre, Vicenç Villatoro; l'escriptora Lucía Ramis; el director adjunt de *La Vanguardia* i novel·lista Miquel Molina; el dramaturg Jordi Casanovas; el director de l'àrea de Cultura de la Fundació La Caixa Ignasi Miró; la filòloga i diputada Laura Borràs; el director del Grec Cesc Casa-

La revista 'Hänsel* i Gretel*' proposa al CCCB cinc hores de debat sobre polítiques culturals

desús; el catedràtic de literatura Antonio Monegal i el cineasta Albert Serra.

Alguns d'ells escriuen o participen en aquest *Compendium II* de *Hänsel* i Gretel**, que engega amb una reflexió dels coordinadors després de l'atemptat d'agost: "En l'actual context de dolor i ràbia que viu la ciutat, la reivindicació del turista és l'única resposta que pot deixar sense efecte l'espiral de la por que vol instal·lar el terrorisme a tot Europa". Les seves pàgines inclouen, a més, anàlisis sobre "Barcelona, ciutat feminista?" (Gisela Chillida), "Sant Jordi en l'era de la sobre-modernitat" (Miquel Porta Perales) o el d'Anna Rosa Cisqueuella sobre la seva especialitat: "Es pot afirmar que en poc més de 50 anys Barcelona ha canviat radicalment i s'ha convertit en una ciutat capdavantera en el mapa teatral europeu". Els debats entre Oriol Broggi i Toni Casares; Marina Garcés i Xavier Rubert de Ventós o Bernat Puigrobella i Albert Lladó brinden un bon complement dins de la publicació.

Iniciatives com aquesta, i com el suplement especial *Més Barcelona* que va oferir aquest diari el passat 17 de març, confirmen que fora del marc institucional hi ha inquietud, hi ha idees i òbviament hi ha també energies i esperança. La ciutat torna a ser el tema.

SERGIO VILA-SANJUÁN

Savall i Amat reclamen diàleg en l'obertura del cicle 'Hänsel i Gretel'

JOSEP MASSOT
Barcelona

Jordi Savall i Frederic Amat van obrir ahir al CaixaForum el nou cicle *Sis diàlegs per conèixer i avançar* de la revista *Hänsel i Gretel* reclamant una solució dialogada al conflicte català. Va ser quan Lluçia Homs, un dels dos creadors de la revista, amb Fèlix Riera, els va plantejar quin tipus de compromís tenien els artistes amb la realitat a l'hora de crear les seves obres. "Mai no havia plorat ni m'havia indignat tant com aquesta última setmana", va dir Jordi Savall. "Si un artista no té en compte la vida de les persones, la seva obra ha fracassat. Vivim un moment tan baix que l'artista els ha d'elevant donant-los dimensió espiritual. No es pot guanyar cap batalla amb violència, sinó que s'ha de saber escoltar i convèncer i ser capaços de dialogar". Savall diu que els últims mesos només sent parlar de legalitat i de lleis, quan "una cosa és la llei i una altra la justícia. Si s'hi haguessin respectats sempre les lleis encara hi hauria esclaus. No hi halleis inamovibles, Tot els

drets humans s'han aconseguit canviant les lleis i una llei és injusta quan fa patir els éssers humans".

Frederic Amat també va demanar diàleg i va citar un vers de Lorca que ja va recordar recentment en un acte a Granada: "La ley es un muro que se disuelve con la más pequeña gota de sangre". L'artista i escenògraf va dir

Jordi Savall i Frederic Amat

que no hi havia "estètica sense ètica" i que les lleis, com gairebé tot, són transitives, i, per tant, modificables, més encara quan es mostren severes i provoquen la sang d'un ésser humà.

Amat va donar la raó a Savall. "L'artista no pot ser aliè a la realitat, encara que no com a art compromès". Va posar com a exemple recent la seva reacció als

atemptats d'agost a Barcelona i Cambrils. Quan va sentir les notícies, va agafar la seva moto i va baixar a la Rambla. "Més que el que vaig veure –va dir– em va impactar el que vaig sentir, o més ben dit, sentir el silenci espectral que regnava al carrer. Commogut, em vaig dirigir altre cop al meu taller, vaig fer un logo amb el nom de Barcelona i el vaig enviar per telèfon als meus amics. L'endemà, quan vaig tornar a la Rambla, vaig poder veure com molta gent l'enarborava. Això em va emocionar, aquell viatge d'anada i tornada d'una cosa creada per una emoció profunda, amb un sentiment d'injustícia. Una cosa similar va passar a Mèxic durant el terratrèmol, aquell esgarriós silenci de la gent amb el puny alçat".

L'artista, segons Amat, treballa en estat de vigília i d'alguna manera connecta amb la societat, impregnant l'obra amb un misteri, i va recordar com veia Tàpies pintant amb la mà esquerra esperant la sorpresa, l'accident, ja que "a la pintura no hi ha certesa, no hi ha partitura, hi ha miracle".

Hänsel* i Gretel*

La Vanguardia. 11.IV.2017

30 LA VANGUARDIA

CULTURA

DIMARTS, 11 ABRIL 2017

Un ebenista alemany guanya el premi Loewe d'artesanía

Les obres presentades "desdibuixen el límit entre ofici i art"

FERNANDO GARCÍA
Madrid

Els vasos pels quals abir l'alemany Ernst Gamperl va guanyar el premi d'artesanía de la Fundació Loewe que s'acaba de crear semblen grans gerres de ceràmica o de fang tractat. I, tot i això, són bàsicament de fusta, malgrat que amb una mica d'argila, terra i pols de pedra. També semblen obres d'art, no pas peces d'artesanía. Però es poden considerar totes dues coses, com passa amb la resta de les creacions dels 26 finalistes seleccionats entre els 4.000 candidats al Loewe Craft Prize 2017. L'actriu britànica Charlotte Rampling es va encarregar de lliurar el guardó al Col·legi Oficial d'Arquitectes de Madrid.

Ernst Gamperl (Munic, 1965) és ebenista. Té el títol de graduat en aquest ofici i un màster en torneigament de fusta. Fa uns quants anys hauríem associat la seva especialitat a la formació professional —la desdenyada FP— i no a l'elevat món de les belles arts. Per sort, aquesta mana de classicisme va desaparèixer, i, com diuen els organitzadors d'aquest premi quan es refereixen a les obres dels aspirants, hi ha vasos, joies, mobles, teles, penjolls, fer-

Charlotte Rampling va lliurar el premi al guanyador, Ernst Gamperl

malls i ornamentals que, per tot el que enclouen i suggereixen, "desdibuixen els límits entre l'art i l'artesanía".

L'artista/ebenista guanyador del Loewe va presentar tres peces a l'exposició que el públic podrà veure al mateix Col·legi d'Arquitectes de Madrid fins al 10 de maig, i més endavant a Nova York i a Tòquio. L'obra premiada es diu *Arbre de vida*, i està confeccionada a partir d'un immens roure de 300 anys que una tempesta va

arrencar de terra. Vist de prop, el recipient reproduceix amb claredat les formes d'un arbre amb unes fines línies i fissures.

El jurat, presidit per la periodista Anatxu Zabalbeascoa, va reconèixer amb sengles mencions especials, dotades amb 5.000 euros, el japonès Yoshiaki Kojiro pel seu *Structural blue* —un bol de vidre blau— i la família mexicana d'Artesanías Panikua per la seva representació del déu sol *Tata Curiata*, feta de fibres de blat.●

Garcés i Rubert de Ventós debaten sobre cultura i ciutat

BARCELONA Redacció

La publicació Hänsel* i Gretel* i La Vanguardia organitzen periòdicament els Diàlegs Barcelona amb la voluntat de reflexionar sota el guiatge de dues persones clau de l'ecosistema cultural barceloní. Avui es publica un d'aquests diàlegs entre els pensadors Marina Garcés i Xavier Rubert de Ventós. El debat gira al voltant de la cultura i la ciutat des d'una mirada filosòfica.

A la pregunta del moderador Fèlix Riera de "com veieu vosaltres el paper de la filosofia per pensar aquest nou model de ciutat que neix al segle XXI i que està sent atacat per noves formes de totalitarisme i exclusió?", Marina Garcés creu que aquesta "respon a un imaginari clàssic que s'ha construït al llarg dels segles sobre la relació entre el filòsof i la ciutat, però aquesta és una idealització de la història, que mai no ha estat així. En veritat ha estat una relació de conflicte, un xoc entre cossos i maneres d'habitar".

Per la seva banda, Rubert de Ventós recorda que "un dia se'm va ocórrer que la nostra identitat urbana ens ve donada per sis

variables, sis variables que comencen amb la mateixa lletra, la ela: *law, land, lord, language, lineage* i *landscape*. Penso que l'actual Estat nació està deixant de ser funcional. La idea d'imperi va caure el dia que els americans van dir als anglesos, quan volien atacar Suez, contra Nasser, que s'havia acabat la història de l'imperi ciutat. Des d'aquell dia, si hi ha imperis són imperis financers. L'Estat nació ja no ens protegeix, i aquesta és la raó per la qual apareixen els nacionalismes, que sí que són rendibles. Eugeni d'Ors deia que Europa havia estat una guerra civil permanent. Els grecs no van construir carreteres entre Tebes i Atenes almenys fins Alexandre; el seu era un imperialisme local. I l'imperi romà quan arribava a un lloc feia seus els déus locals, però considerava que el territori físic era seu".

Fins ara s'han publicat diàlegs entre Albert Serra i Ignasi Aballí, Ricard Robles i Albert Guíjarro, Sergi Vila-Sanjuán i Jordi Nopca, Antonio Monegal i Lluís Pasqual, i Oriol Broggi i Toni Casares.●

LLEGIU EL DIÀLEG ENTRE MARINA GARCÉS I X. RUBERT DE VENTÓS <http://bit.ly/garces-ventos>

apren

idiomes viatjant

EF Barcelona

-10%

Cursos i programes que combinen els assoliments acadèmics amb l'intercanvi cultural, a través de viatges educatius.

CLUB VANGUARDIA
Ets una persona afortunada

LA VANGUARDIA

Consulta les condicions a clubvanguardia.com

al fons a la dreta

Patufet

Els amics Fèlix Riera i Lluçia Homs, expel·lits de la carlinga de CiU durant les turbulències hivernals del procés, van botar al gener la nau digital Hänsel i Gretel, que navega per les estancades aigües de la nostra cultura mentre envia i rep a través de l'èter oceànic nombrosos missatges embotellats i proposa interessants diàlegs entre els diversos actors i intèrprets de les diferents arts, a veure si canviem de conte i sona la flauta d'Hamelin que ens tregui a tots d'aquesta casa dolçassa en què ens cuina una fetillera innominable. En bona amistat amb un altre eficaç invent digital, el Núvol de Bernat Puigtbella, sí que s'esforcen per reanimar el zombi. Gràcies.

Amb motiu del dia dels museus, Fèlix Riera va publicar un article elegíac rememorant la importància dels museus, i reivindicant sobretot l'esperit que va animar la seva fundació, barreja útil del desig de presumir i el de compartir, el d'impressionar i el d'instruir, que sembla haver canviat en una frisança primària per marcar paquet (i evadir impostos), un domini del continent sobre el contingut i un domini molt fèrril dels comissaris i assessors sobre tot el procés.

Es cert en gran part. No miro a ningú, que després em renyen, però a casa nostra tenim mostres de tot. Fora, que és on la gent es gasta els diners en art, proliferen pseudomuseus pseudooberts al públic, diplodocus per exhibir col·leccions poc rigoroses, i encara grans museus com el Museu d'Art Modern de Nova York, que és el pare de tots els altres i que sembla que s'està fent el *seppuku* diluint una col·lecció modèlica en un poti-poti de banalitats. Encara que al costat d'això, a la mateixa ciutat, hi hagi l'exemplar creixement del Metropolitan Museum i el renaixement del Whitney.

No els avorriré ni m'avorriré amb una altra repetició de la polèmica MNAC/Macba i quin dels dos hauria d'acollir els artistes de pro que no són a cap dels dos. Però sí que vull recordar que en aquestes latituds hi som bastants artistes no massa dolents. I suggerir que suficients per muntar espais expositius dignes, no extravagants de disseny ni de despesa, capaços de revitalitzar geografies i urbanismes on no passa res ni ningú, que omplirien la vida del ciutadà, i augmentarien una miqueta el PIB, sense dependre del famós circuit internacional. No s'ho creuen? Ja ho veuran.

(Hänsel, Gretel, i les engrunes.)

ARTS

Dissabte, 11 juny 2016

21 Cultural]s La Vanguardia

21

PERICO PASTOR

Hänsel* i Gretel*

La Vanguardia. 24.V.2016

LA VANGUARDIA 39

PANORAMA

El periodisme cultural, a la revista 'Hänsel i Gretel'

DEBAT ► La revista digital *Hänsel i Gretel* publica el seu tercer *Diàleg Barcelona*. Sergio Vila-Sanjuán (responsable del suplement *Cultura/s* de *La Vanguardia*) i Jordi Nopca (periodista al diari *Ara*) discuteixen la situació actual de la informació cultural. Junta-ment amb els editors Lluçia Homs i Fèlix Riera també hi el galerista Carlos Duran, l'editora Eugènia Broggi i l'escriptor i gestor Manuel Guerrero.

TENIU EL DIÀLEG SENCER ENTRE
NOPCA I VILA-SANJUÁN A
<http://bit.ly/1OJkaFJ>

Hänsel* i Gretel*

El Punt Avui. 8.V.2016

L'APUNT

**El sotabosc cultural
i la indústria urbana**

David Castillo

Es va inaugurar al Palau Macaya, de La Caixa, el cicle de diàlegs *Les empreses creatives, una realitat cultural*. La primera conferència va ser impartida per Lucià Homs, activista cultural, galerista i impulsor, amb Fèlix Riera, de la revista digital *Hänsel i Gretel*. Homs va traçar una visió sobre la incidència social i econòmica que tenen les empreses culturals –s'estima que un 3,8% del PIB i un 4,1%

de l'ocupació–. Ho va fer ampliant l'espectre de les activitats creatives clàssiques a altres disciplines com ara la cuina de qualitat i els videojocs, activitats sovint detestades en l'àmbit tradicional. El tsunami de la crisi, la burocratització i l'actiu sotabosc cultural que ha resistit van aflorar per una panoràmica oportuna sobre una realitat que no hauria de ser aliena a l'evolució social.

Alberto Guijarro i Ricard Robles, del Primavera Sound i el Sónar, en els 'Diàlegs Barcelona' de la revista 'Hänsel* i Gretel*

Festival musical o destinació turística

BARCELONA Redacció

"Els festivals musicals que es fan a Barcelona han partit de l'impuls de la societat civil". La frase és d'Alberto Guijarro, codirector del festival Primavera Sound, un dels dos grans esdeveniments musicals que acull Barcelona amb el Sónar. Al seu costat, Ricard Robles, codirector també d'aquest últim. Ells dos protagonitzen el segon diàleg que edita Hänsel* i Gretel* (publicació digital promoguda per l'editor i productor audiovisual Fèlix Riera i el galerista Lluçia Homs, <http://hanseligretel.cat>) amb la qüestió de com s'ha de casar el model que tenen ells dos de la capital catalana amb un altre de menys creatiu, el de cobejada destinació turística, com a teló de fons.

Fèlix Riera els posa en situació: per part de la ciutat hi ha la necessitat de relacionar-los amb el turisme, sent com són coresponsables d'aquests festivals? Tant l'un com l'altre recorren a les seves respectives històries. "El Primavera Sound és herència de la feina que ja fèiem a l'Apolo, una feina molt lligada a la creació de base i d'artistes emergents. I no és fins que, per donar resposta a una necessitat, fem el pas de crear el festival i comencem a parlar amb les institucions que ens adonem de la necessitat de construir un discurs perquè se'ns entengui (...) I és per adaptar-nos al seu llenguatge que comencem a parlar d'impacte econòmic: però no treballem perquè la ciutat tingui

LUIS TATO / ARXIU

Una imatge típica de l'última edició del Sónar de Dia

més turisme, tot i que si Barcelona s'aprofita de la nostra feina, encantats", rebla Guijarro.

La radiografia de Robles no queda lluny: "Quan va néixer el Sónar, el 1994, no és que la ciutat fos un desert cultural però sí que patia la ressaca postolímpica i tenia escassetat d'equipaments, diners i actitud, de saber quin era el relat que volia construir. Vam detectar que hi havia una manera d'entendre la creació

vinculada a les noves tecnologies que portava els artistes a trobar noves formes d'expressió i que a la nostra ciutat no hi havia un lloc per vehicular-les (...) La nostra voluntat és més d'artesa que d'estrateg, però estem dins d'un mercat amb regles i d'una ciutat amb una política turística de la qual ens hem convertit en actiu".

La pregunta sobre el model de festival musical lligat a una ciu-

tat especifica la deixa sobre la taula Riera, i és Guijarro qui no ho dubta gens: "Muntar un festival musical en un recinte es pot fer en qualsevol ciutat, però fer-ho a Barcelona és el que ens converteix en singulars". A més, recalca, "ni el Primavera ni el Sónar són només un festival, són esdeveniments musicals, dels cinc o deu més importants del món". Malgrat això, de dificultats n'hi ha moltes, començant

per les que hi ha a casa. "Has de parlar amb responsables d'institucions que no t'ho posen tan fàcil com els que lideren els àmbits de la cultura" (Guijarro); "Ni Barcelona ni el país no ajuden a facilitar els tràmits. Hi ha una enorme burocratització de processos que són reiteratius cada any" (Robles).

La recerca d'un model de ciutat és l'escenari de fons. Per

"No treballem perquè Barcelona tingui més turisme, però sí l'aprofita, encantats", diu Alberto Guijarro

Ricard Robles, "Barcelona ha de buscar el seu lloc i, en qualsevol cas, seleccionar en quina lliga vol competir, ser honesta amb els potencials reals i deixar-los ben clars (...) Se'ns esgoten les possibilitats de ser un bon lloc per viure-hi els artistes, la nostra celebrada qualitat de vida hauria de ser la raó fonamental que fes que la comunitat artística es trobés a gust a Barcelona. Si propiciem la destinació turística i oblidem que aquesta comunitat ha de poder trobar espais per crear i viure, ens podríem convertir en ciutats com Canes o Frankfurt, que no em semblen models desitjables". ●

EL DIALEG ÍNTEGRE ENTRE GUIJARRO I ROBLES A L'ENLLAC <http://bit.ly/22p1pny>

El Museu Nacional d'Art de Catalunya opta per desplegar el seu acrònim

La revista digital 'Hänsel i Gretel' reobre el debat sobre un possible canvi de nom del museu que l'identifiqui amb la ciutat

MNAC de Barcelona?

TERESA SESÉ
Barcelona

Al cap de poc d'arribar a la direcció del Museu Nacional d'Art de Catalunya, l'agost del 2012, Pepe Serra es va convertir en protagonista involuntari d'una serp d'estiu a propòsit d'unes declaracions a Catalunya Ràdio sobre el handicap de projectar internacionalment el museu nacional mitjançant un acrònim, MNAC, amb què no estaven familiaritzats ni tan sols una bona part dels catalans.

Serra va suggerir la idea d'aprofitar l'impacte de la marca Barcelona per reforçar la seva identitat al món, i les seves paraules van provocar un incendi mediàtic que encara cueja. Un equipament de país vinculat al nom d'una ciutat? Això volia dir que la institució perdria l'atribut de nacional o la referència a Catalunya? Ahir la revista cultural en línia *Hänsel i Gretel* reobria el debat suscitant a les xarxes tota mena de posicionaments, a favor i en contra.

Però pel MNAC simplement no hi ha debat. Perquè no tenen cap pretensió de canviar de nom. El problema amb què s'enfronten és un problema de comunicació, que no rau en la seva denominació sinó en les sigles, que els darrers anys han desaparegut totalment de les seves comunicacions i fins i tot del logo, on figura el nom complet: Museu Nacional d'Art de Catalunya. L'acrònim ha estat eliminat del portal web (www.museunacional.cat) i el nom del seu compte de Twitter ha estat rebatejat com a Museu Nacional, BCN, vinculant-lo així a la ciutat on s'ubica, de la mateixa manera que la National Gallery s'associa a Londres o el Museu del Prado a Madrid malgrat que tots dos tenen categoria de museus nacionals.

Els acrònims, tan en voga en el moment que es van obrir bona

part dels museus, a poc a poc van cedint pas a noms molt més identificables pel públic: avui, per exemple, pràcticament ningú no es refereix al Reina Sofia com a MNCARS.

En el moment que va esclatar la polèmica, el llavors conseller de Cultura Ferran Mascarell va concloure el debat assegurant que el museu no canviaria de nom -també Pepe Serra va aclarir en un comunicat que no havia tingut pas aquesta intenció- i el tinent d'alcalde de cultura de Barcelona, Jaume Ciurana, es va mostrar taxatiu en l'oposició "a amagar la nació que el museu representa". Ahir, tant el nou conseller Santi Vila com la comissionada de Cultura de l'Ajuntament Berta Sureda van declinar d'entrar en el debat. Des del MNAC, asseguren, ningú no s'ha plantejat cap canvi de nom i

El museu ja ha enterrat l'acrònim i es dona a conèixer amb el nom complet

per tant no es pronunciaran sobre això fins que no es arribi aquesta situació.

"Seria molt positiu incorporar el nom de Barcelona al MNAC. Ajudaria a potenciar internacionalment la marca del museu. Molts museus que són emblemàtics per als seus països porten el nom de les ciutats on són", opinava ahir el galerista Joan Anton Maragall a *Hänsel i Gretel*, i feia un suggeriment: "Tenim un exemple proper que és l'Orquestra Ciutat de Barcelona i Nacional de Catalunya. Per què no Museu d'Art de Barcelona i Nacional de Catalunya?".

Al mateix fòrum de debat que impulsen el galerista Lluçia Homs i el productor i editor Felix Riera, la periodista Patri-

cia Gabancho considera que "la norma hauria de ser 'no faràs servir el nom de Barcelona en va', i l'art que acull el MNAC és de tot Catalunya, per això és un museu nacional. Reduir el concepte nació a la marca Barcelona és un error". Tot i així, matisa: "Això no vol dir que no es pugui parlar, en la publicitat, del 'MNAC de Barcelona', com qui parla del MoMA de Nova York. Però respectem història, contingut i país".

Tampoc no es mostra partidari d'un canvi de nom l'escriptor i dramaturg Jordi Coca. "No s'hauria de tocar", opina. "Està molt bé com està. El Louvre no es diu Louvre-Paris. El MNAC és el gran museu del país i el nom ho diu tot". Una altra cosa, afegeix, i aquí coincideix tant amb Patricia Gabancho com amb la política de comunicació que està duent a terme el museu, "és que en la publicitat es remarqui que és a Barcelona, però d'aquí a tocar el nom hi ha molta diferència".

Per la seva banda, el sociòleg, filòsof i crític d'art Arnau Puig, agitador cultural i un dels integrants de Dau al Set, va més enllà: "Em sembla que el nom d'un museu no ens indica la seva qualitat, però en canvi sí que ens n'indica la intenció. (...) El Museu Nacional d'Art de Catalunya porta aquest nom perquè ens cal fer constar que Catalunya té un museu nacional. És el projecte de Prat de la Riba, d'en Folch i Torres i del catalanisme irredeempt: que consti que tenim identitat. Si s'hi afegeix Barcelona demostrarem que no tenim prou identitat i que l'hem de manllevar d'un eslògan que ha fet fortuna. Jo, que l'he visitat des del 1941 -m'hi passejava tot sol- n'he dit sempre el museu de Montjuïc o el romànic". I conclou: "Quan puguem fer el que vulguem aleshores posarem els noms que la societat ens doni per a les coses i les nostres realitzacions. Per ara, no perdem més el temps".

La crisi de la comunicació pública

El debat –sigui endurit o assossegat– que confronta opinions i permet mesurar en la seva justa mesura la vàlua real de les conviccions és un indicador de qualitat de tota societat democràtica i, per tant, promoure'l és un deure inexcusable dels mitjans públics de comunicació. Formalment aquesta realitat és complexa i àmpliament, però si anem al detall aquesta afirmació esdevé discutible; i en aquest sentit, TV3, Catalunya Ràdio, TVE i en general totes les plataformes públiques de comunicació estan vivint actualment una crisi de credibilitat. La reestructuració general dels mitjans i la seva multiplicació digital han acabat amb l'època dels grans liderats d'audiència i ara els èxits es mesuren en xifres que rarament sobrepassen el 15% del *share*, la qual cosa, probablement, contribueix a incrementar la contumècia dels missatges polítics de caràcter institucional. Malgrat tot, donem als mitjans de comunicació tradicionals (públics o privats) una importància més gran de la que realment tenen, cosa que no canviarà fins que disposem de mesuradors d'audiència de nova generació que permetin conèixer de manera més versemblant quin és l'impacte real de cada mitjà.

Amb audiències tan fragmentades estranya poc que els mitjans treballin aferrissadament per mantenir amb fidelitat clienteles de les quals es coneix perfectament la seva posició ideològica, i que evitin tractaments de la informació (i a vegades de l'entreteniment) més generals, que, probablement, els podrien fer perdre alguns punts en el mapa del rendiment comunica-

tiu. Guanyar nous públics podria perfectament amenaçar l'estabilitat dels que s'ha aconseguit mantenir amb anys de feina.

Els mitjans públics viuen amb aquesta por, circumstància relativament lògica quan estan en joc pressupostos i llocs de treball. Per canviar-ho, caldria fer una relectura global del paisatge comunicatiu, una redefinició dels sistemes d'anàlisi d'audiències i segurament una revisió completa del negoci de les agències de mitjans.

En aquest context no ens ha de sobtar la creixent importància dels nous mitjans digitals, majoritàriament organitzats amb estructures de baixa intensitat econòmica, molt permeables a una participació de qualitat que els mitjans tradi-

XAVIER MARCÉ

ECONOMISTA

Els mitjans públics haurien d'obrir-se a tota mena de debat ciutadà

onals han exclòs o menysvalorat, i tremendament receptius a tots aquells aspectes de la societat que esdevenen un potencial focus d'opinió i reflexió compartida. No es tracta únicament d'una batalla entre formats tradicionals i internet, ni d'una competició entre institucions i societat civil. És una ma-

nifestació més de com s'està produint el debat sobre l'espai públic de la comunicació.

En alguns àmbits de l'activitat pública, i especialment en aquells que creen elements simbòlics d'enorme valor afegit, com el patrimoni, l'art o la creació cultural, la falta de debat és clamorosa, i l'aparició de propostes privades de participació i comunicació perfectament explicable. Que existeixin projectes com Ràdio

La Llacuna, *Revista Rumbia*, *La Mareja* (a Madrid) o *Nativa*, o que sorgeixin iniciatives culturals com *Hänsel* i Gretel**, no s'explica únicament per la ductilitat de la xarxa i la seva capacitat per multiplicar l'empoderament social, sinó per les dificultats dels mitjans públics per transformar-se en autèntiques plataformes obertes a tota mena de debat ciutadà.

Ben entrats al segle XXI, dissenyar i mantenir un espai de comunicació personal o col·lectiu de baix cost és una opció fàcil a l'abast de tothom. Una altra qüestió és viure'n, cosa que no preocupa a molts dels comunicadors en la mesura que el seu objectiu és clarament sociopolític. Es tracta d'un fenomen extraordinari i molt valuós que hauria de fer pensar els responsables públics sobre l'autèntic valor de la informació. Darrere d'un blog inquiet, d'una revista insurgent o d'una ràdio cultural a la frontera de la legalitat sovint hi ha una pinça institucional que no deixa respirar amb la tranquil·litat necessària una opinió rebel. Una altra cosa és el mitjà privat que mira legítimament l'oportunitat de negoci que sorgeix dins el molt ocupat mapa global de la comunicació.

Cap mitjà públic de comunicació ha explotat amb la intensitat que permeten les noves tecnologies el seu potencial de xarxa, bé sigui a la TDT o a internet, afavorint la creació a baix cost de noves plataformes de comunicació, prescripció i debat social, polític o cultural. Que això generi frustració en una part important de la societat no ens hauria d'estranyar, i que sorgeixin com bolets alternatives crítiques tampoc.

FERR TORRES

BARCELONA Redacció

“La societat catalana és petitburgesa i conservadora, més que la de París o la de Madrid”, respon Albert Serra a la pregunta de si Barcelona se sent especialment incòmode amb l’art contemporani. La qüestió la deixa a l’aire productor audiovisual i editor Fèlix Riera, després d’assenyalar les paradoxes d’una ciutat que, en ple modernisme, la mateixa burgesia que pagava aquella nova arquitectura penjava a casa seva quadres de Rusiñol mentre a París feia eclosió el cubisme, o que, en plena transformació de la Barcelona olímpica, es rebutgés el *Mitjò* de Tàpies per a la sala Oval del MNAC. “També és una representació de la nostra economia, perquè algú ha de pagar i justificar la despesa... L’exhibicionisme d’allò que pugui posar en risc la pau social no està ben vist aquí”, continua argumentant el cineasta.

Albert Serra:
“La societat catalana és petitburgesa i conservadora, més que la de París o Madrid”

Albert Serra (Banyoles, 1975) no és l’únic interpel·lat. L’acompanya Ignasi Aballí (Barcelona 1958), últim premi Miró, a qui el Reina Sofia li consagra actualment l’exposició *Sense principi / sense final*. La trobada entre tots dos s’emmarca dins dels *Diàlegs Barcelona*, el primer d’una sèrie de periodicitat mensual impulsat per Hänsel* i Gretel* (<http://hanseligretel.cat>), revista digital que promouen el mateix Fèlix Riera i el galerista Lluçia Homs, també present i activador del debat.

Riera obre foc a partir d’una conclusió extreta de dues lectures recents: *La salvació de lo bello*, de Byung-Chul Han, i *Libros secretos*, de Jacobo Siruela. Un dels mals de la societat moderna, sosté, és la separació entre les coses boniques, és a dir, ornamentals, i el que és sublim, producte de fractures, ferides, alteracions... Els artistes s’es-

Ignasi Aballí i Albert Serra protagonitzen el primer dels *Diàlegs Barcelona* que impulsa la revista digital Hänsel* i Gretel*

Les paradoxes de la Barcelona artística

La plaça del Macba en una fotografia feta la passada setmana

LAURA GUERRERO

tan retirant de la sublimació per connectar més amb la ciutadania? “En aquesta societat tan hiperconnectada i de consum, la fractura més espanta és la de la incomprensió, perquè provoca el fracàs... Les experiències més extremes o les que estan desenvolupades d’una manera més personal espanten...”, afirma Serra. Ignasi Aballí no és partidari de generalitzar: “Hi ha pràctiques que posen per davant la condició fàcil, epidèrmica, espectacular... però també hi ha creadors que treballen des d’una

actitud més crítica, sense tenir en compte aquest aspecte. Tant el mercat com la crítica estan fent aquesta fractura més pronunciada: el que funciona al mercat no determina la contemporaneïtat, i els artistes que estan marcant la contemporaneïtat no tenen un retorn...”

Són els museus aquests forats negres dels quals ens parla Jean Clair, simples acumuladors d’objectes que la gent no podrà veure? “L’element fetitxista sempre el tindran perquè garanteix el seu valor,

és el que els justifica...”, diu Serra. “L’art com a experiència és més difícil de vendre políticament... Els artistes, tret dels artistes empresa, pensen la seva obra com a experiència, però és difícil que el poder polític es gastí els diners públics en l’art que s’ha de viure com a experiència... És difícil que el poder entengui que l’art té un valor cultural. Per ells el valor cultural ha de ser visible, quantificable patrimonialment. I per canviar-ho necessitariem uns gestors culturals molt més avançats”.

Per la seva banda, Aballí defensa que “les ciutats amb una vida cultural rica tinguin institucions que la facin visible i la comuniquin... No són forats negres on es dipositen obres, sinó que s’han d’activar; no són un magatzem de trastos, han de servir per enriquir la ciutat. Una altra cosa és com se seleccionen les obres i com s’arriba a un consens sobre què té valor com a cina per entendre el lloc on vius”.

Perquè l’art, sosté, és útil per llegir el món. I per això és bàsica l’educació: “M’he trobat estudiants d’art de 18 o 20 anys que no els importa el Macba, el consideren anacrònic, no hi han anat mai... Em preocupa. Perquè aquesta desafecció?”

Serra aventura una hipòtesi: “Potser el Macba té una imatge freda. Per afavorir els fluxos de visitants, normalment els museus complementen les seves programacions: exposicions més comer-

Ignasi Aballí: “Hi ha estudiants d’art de 18 o 20 anys que no els importa el Macba; no hi han anat mai”

cial amb d’altres que no ho són tant, però aquí no ha estat possible per qüestions econòmiques”.

“El problema és que el Macba no té públic, davant del Pompidou ningú no fa skate perquè l’espai està ocupat per les cues de públic que hi vol entrar”, etziba Riera. “La gent és a fora o a dins. Si és a fora és per algun motiu”, concedeix Serra. I Aballí conclou: “Potser és més interessant el que passa a fora que dins. Hi ha un text de Rémy Zaugg, un pintor que m’interessa molt, que diu que, quan visites el Pompidou, abans d’arribar davant d’una obra has tingut tants impactes visuals que l’obra ja no té importància. És un problema de la concepció dels museus espectaculars: l’edifici és més important que els continguts”.

TENIU EL DIÀLEG SENCER ENTRE SERRA I ABALLÍ A <http://bit.ly/1X0Pw5c>

Hänsel* i Gretel*

El País. 28.I.2016

Els creadors de 'Hänsel i Gretel', d'esquerra a dreta: Fèlix Riera, Xavier Marcé i Lluçia Homs, amb Eduard Escoffet.

ART

La caseta de xocolata

Àngela Molina

El conte infantil *Hänsel i Gretel* —en versió catalana, *La caseta de xocolata*— és un clàssic alemany que també dona nom a una sandvitxeria a Quito (Equador), una botiga de roba de nens a Mieres (Astúries), un col·legi a Santiago de Xile, una bomboneria a Kosuyolu (Turquia) i una òpera en tres actes, del britànic Engelbert Humperdinck. Es veu que el títol del popular conte anònim recollit pels germans Grimm té una versatilitat apta per a aquest món global, ja que tracta d'una veritat insidiosa: la pobresa no millora el caràcter de l'ésser humà sinó que el fa més egoista i menys sensible al sofriment aliè. L'última franquícia nascuda en l'òrbita d'aquest conte de fades ha aparegut a Barcelona. Es tracta d'una revista cultural online conduïda per Lluçia Homs, exgalerista i exdirector de l'ICUB, i Fèlix Riera, exdirector de l'Institut Català de les Indústries Culturals de la Generalitat i de Catalunya Ràdio entre 2012 i 2015, els dos sota el govern de CiU. Com a coadjutant, el Grup Focus SA / Xavier Marcé. Comença la funció.

Homs i Riera defensen que *Hänsel i Gretel* servirà per "impulsar el diàleg plural i transdisciplinar a la ciutat". L'al·legoria escollida identifica els dos germans desnonats pels seus propis pares com "els creadors perduts al bosc, a l'espera que la societat torni a tenir consciència de la importància de l'art. La mare —afirmen els emprenedors— és l'Estat, que segueix considerant la cultura un aspecte superflú, i el pare és el mateix sistema cultural, incapaç de defensar els seus fills. La bruixa, àlter ego de la mare, representa la política estatal espanyola amb la seva màgia negra en forma d'un IVA del 21%, una llei de mecenatge inadequada i una política d'inversions absents. Els còdols són les pistes

que els artistes van deixant per ocupar un lloc central en la societat i no romandre perduts en els límits difusos entre el bosc i el camí ocult en la nit". No us perdeu el corollari del conte: igual que per a Le Corbusier l'habitatge era una "màquina d'habitar", *Hänsel i Gretel* serà una "màquina de pensar".

No cal ser psicòleg —Bruno Bettelheim ja ho va fer admirablement en la seva *Psicoanàlisi dels contes de fades*— per analitzar el conte, l'original i l'actual, com una manifestació de les pulsions que patim els individus davant l'abandonament/sortida de la política. En el seu influent assaig, l'escriptor vienès precisa: "Hänsel i Gretel creuen que els seus pares tramen un pla per abando-

'Hänsel i Gretel', una revista impulsada per exgestors polítics per 'salvar' Barcelona

'Singularitat' és una pel·lícula que plasma una cacofonia d'imatges fosques

nar-los i deixar-los morir d'inanició. L'angoixa que els nens experimenten en adonar-se que la mare ja no vol satisfer les seves necessitats orals els porta a creure que aquesta s'ha convertit en un ésser poc afectuós i egoista. La por de morir de fam els obsessiona. Però el nen ha de superar i sublimar els seus desitjos de destrucció més primitius, perquè si no s'allibera d'ells, els seus pares o la societat els obligaran a fer-ho. La caseta de xocolata representa una existència basada en les satisfaccions més primitives".

Qui sap quines fixacions orals van tenir Hänsel/Riera i Gretel/Homs per escollir aquest títol com un signe salvador d'"una Barcelona culturalment cansada" (!), ells que durant quatre anys van tenir el poder de vigoritzar aquesta ciutat que ara creuen indolent i astènica. Ja sabem el final de la història: els dos germans tornen a la casa on vivien, on ara sí, gràcies a les donacions extremes de casa de la bruixa, trobaran la felicitat. Perquè no es pot trobar la felicitat fora de la llar. Fora del poder.

En la mateixa excursió pel "perillós bosc de la cultura" ens topem amb el treball de cineasta Albert Serra en la que va ser "caseta de xocolata" de Lluçia Homs fins fa ben poc. El film *Singularitat* és un altre bosc encantat, una cacofonia d'imatges ombrívoles que, en lloc de bruixes i cases de torró, empra fàbriques, drons, cercadors d'or, éssers corruptes i prostitució. La pel·lícula va representar Catalunya en l'última biennal de Venècia, i ara apareix transmutada en vuit pantalles, en lloc de cinc, i més durada: tretze hores. Ara bé, l'autoria no està gaire clara: a l'entrada del Palau de la Virreina veiem anunciada la mostra amb els noms de l'autor i, magnificat, el de la comissària, que és en realitat la veritable artista. Albert Serra no és Ferran Adrià. La seva obra no necessita el suport d'un comissari molecular, ni esferificacions, liofilitzacions o espessidors. Només una gran pantalla. A *Singularitat*, el barroquisme del dispositiu l'emmuideix.

SINGULARITAT
Catalunya a Venècia. Albert Serra. La Virreina. Fins al 14 de febrer. Comissària: Chus Martínez.

HÄNSEL I GRETEL
<http://hanseligretel.cat>

BLUES URBÀ Miquel Molina

L'estranger

Nacionalisme i cosmopolitisme són en essència dos conceptes contraposats. Només quan des dels dos costats es rebaixa la càrrega doctrinària es poden obrir espais d'intersecció per entendre'ns, aquelles etapes d'humor variable i reactiu en les quals algú es pot sentir més a prop o més lluny de cadascun dels dos termes en funció de qui li reprova la seva manera de pensar.

Si bé és veritat que els nacionalistes reben aquests dies crítiques injustament virulentes, també ho és que des de certs sectors del nacionalisme català s'ha denigrat el terme cosmopolita: serveix per definir, segons l'opinió d'alguns sobiranistes, aquell que dissimula el seu nacionalisme espanyol amb una pretesa vocació internacionalista. Importen poc els punts de vista de Diògenes, Kant o Ulrich Beck i l'obsessió cosmopolita d'un clàssic tan vigent com Stefan Zweig. El cosmopolitisme s'estigmatitza aquests dies com si es tractés d'una subtil forma de neocolonialisme, ja que se li atribueix la capacitat de diluir l'essència del més feble.

Evitem, doncs, aquest polèmic terme i parlem del fet de voler ser estranger, o de l'afecció a la idea de sentir-se estranger i de relacionar-s'hi. En un sol dia, el dijous 14, enllacem tres situacions en les quals des de Barcelona s'expressa, amb diferent intensitat, una vocació d'estrangeria. Val la pena ressenyar-les.

"M'agrada molt ser estranger", subratlla **Eduardo Mendoza** en un dinar-col·loqui organitzat en honor seu pel Cercle del Liceu. L'escriptor, que presenta la seva última novel·la, *El secret de la model extravadiada*, respon així quan se li pregunta per què últimament passa més temps a la seva casa

Eduardo Mendoza continua fidel a Barcelona com a escenari de ficció, però sol refugiar-se a Londres. Es reivindica com a estranger, una paraula que ens ve a rescatar davant el descrèdit intencionat del terme 'cosmopolita'

Pere Gimferrer segueix atentament les paraules d'Eduardo Mendoza, dijous al Cercle del Liceu

de Londres que a Barcelona. Sense dir-ho expressament, Mendoza no oculta que la seva decisió es deu en part al seu malestar amb la situació política catalana, però emfatitza que sempre li ha agradat veure's envoltat d'estrangers. I confessa que està una mica cansat que s'identifiqui la seva obra amb Barcelona: "Aquesta és la ciutat que comec, és lògic que escrigui sobre Barcelona". Mendoza, que va guanyar el Planeta amb una trama ambientada a Madrid, es

mou en el seu últim llibre en una doble Barcelona: l'anterior i la posterior a la irrupció del turisme massiu. "Barcelona és una família amb qui ja he conviscut molts anys; per això quan puc me'n vaig al meu refugi de Londres", conclou, abans de firmar una dedicatòria a una lectora identificant-se a si mateix com un "extraterrestre".

Unes hores després, al Mercat de les Flors, nou artistes de nou nacionalitats representen la peça de dansa *Fractus V*, core-

ografiada pel belga **Sidi Larbi Cherkaoui** amb textos de **Noam Chomsky**. La manipulació de l'intel·lecte i la llibertat d'informació són el fil conductor d'aquest energètic espectacle en el qual conviuen el flamenc, el hip-hop, el ball contemporani o el lindy hop. O sigui, la demostració que la música i la dansa configuren avui una escena global. Se senten ovacions.

Però si aquest muntatge compareix en aquest article és perquè lamentablement es tracta d'una excepció: el Mercat de les Flors és l'únic teatre barceloní (Liceu a part) que programa regularment companyies estrangeres, en aquest cas de dansa. I no és que el seu director, **Francesc Casadesu**, vagi sobrat de pressupost.

Hores abans, **Fèlix Riera** i **Lluçà Homs** han presentat a l'Hotel Alma la seva plataforma Hänsel i Gretel, que promou el debat sobre la creació a Barcelona. Riera i Homs, que no són aliens al nacionalisme català i que han ocupat càrrecs públics amb CIU, suggereixen que Barcelona ha de superar l'entorn immediat per dialogar amb ciutats com Londres o París, amb les quals comparteix problemàtiques comunes. De fet, contraposen la idea de ciutat a aquest bosc pel qual vaguen extraviats *Hänsel i Gretel*.

"És a Barcelona -sostenen- on es configura una idea complexa de Catalunya. No es pot girar l'esquena a la realitat d'aquesta ciutat. L'evolució de l'ànima del país depèn de la capacitat de Barcelona de continuar tenint consciència que ha de capitanejar el procés de replantejament". I tot, afegeixen, amb vocació "cosmopolita".

mfmolina@lavanguardia.es

Els reptes de Santi Vila

El nou responsable de Cultura hereta una conselleria infradotada pressupostàriament, un departament que és víctima d'una política de prioritats que ha llastat la gestió del seu antecessor, **Ferran Mascarell**. Tot i això, el seu tarannà obert al diàleg podria donar bons fruits. Un repte immediat és aconseguir que l'arxiu de Carmen Balcells es quedi a Barcelona. Mascarell ja ha treballat a fons en aquest sentit. **Santi Vila** i la seva contrastada capacitat d'entendre's amb el Govern de Madrid poden donar l'impuls definitiu.

Per què era una estrella David Bowie?

Perquè va crear desenes de temes memorables. Però al llibre d'**Alberto Manzano** sobre Kevin Ayers (*Por qué estamos durmiendo?*, Milenio) se suggereix que sempre va tenir grans aspiracions. Al Berlín dels setanta, Ayers, Bowie i **Iggy Pop** estaven a punt d'esnifar cocaïna quan algú va demanar un bitllet per enrotllar-lo. Ayers en va aportar un de 500 marcs. Van esnifar tots, i després Bowie es va guardar el bitllet a la butxaca. Ayers va descobrir que Bowie era una estrella i que ell no ho seria mai perquè no es va atrevir a reclamar-lo.

Model de prostitució, model de ciutat

El govern d'**Ada Colau** afronta un debat complex. La determinació amb què fins ara havia portat el problema de la prostitució, apostant decididament per la seva legalització en l'àmbit municipal, feia pensar que prèviament hi havia hagut un procés de reflexió i consultes. No era així. La frontal oposició de la federació d'associacions de veïns a normalitzar una activitat que, amb comptades excepcions, està sota el control de xarxes de traficants, augura una difícil gestió de la qüestió.

Hänsel* i Gretel*

La Vanguardia. 15.I.2016

El galerista Lluçia Homs i l'editor Fèlix Riera impulsen una revista cultural digital sobre Barcelona i la seva cultura

'Hänsel i Gretel' és més que un conte

IGNACIO OROVIO
Barcelona

A més d'un conte, *Hänsel i Gretel* és des d'ahir una revista. Una publicació digital i aperiòdica que s'anirà nodrint de manera irregular però amb

voluntat de crear miralls en ciutats comparables o envejades: París, Londres, Roma, Lisboa...

Impulsen la publicació Lluçia Homs, galerista i fins al juny director de promoció de sectors culturals de l'Institut de Cultura de Barcelona, durant l'alcaldia de Xavier Trias, i Fèlix Riera, editor i director de

revista té un consell editorial en què, a més de Riera i Homs, hi ha l'agitador cultural Eduard Escoffet, el gestor cultural Xavier Marcé i la periodista Núria Cuadrado.

Riera i Homs volen impulsar un debat obert, plural i divergent sobre la cultura, així com situar-la com a factor clau

en l'elaboració de les polítiques municipals.

La publicació plantejarà uns Diàlegs Barcelona que consistiran a reunir dues personalitats de la ciutat que abordin en profunditat aspectes sobre la creació i les polítiques culturals. En el seu primer lliurament intervenen l'artista Ignasi Aballí i el cineasta Albert Serra.

La primera pista que s'ofereix és el llibre de Marcelo Expósito *Conversación con Manuel Borja-Villel* (edicions Turpial).

També generarà cicles de debat. El primer tindrà l'epígraf de construcció i

cansament a la Barcelona actual i la participació de les firmes d'Àlex Ollé, Josep Maria Martí Font, Josep Perelló, Lluçia Ramis i Xavier Bru de Sala. Els següents seran sobre festival o creació, cosmopolitisme o retorn al bosc, governança o crisi del sector públic i periodisme cultural i altres pistes.

"Barcelona és el lloc on es construeix la nostra modernitat", va explicar Riera sobre la gènesi i el marc temàtic de la revista.●

INMA SAINZ DE BARANDA

Lluçia Homs i Fèlix Riera ahir en un hotel de Barcelona

l'objectiu diàfan de qüestionar què està fent Barcelona (i per extensió Catalunya) amb la seva cultura.

Com al conte, el nou web (Hanseligretel.cat) deixarà pistes que dirigeixin a caramels culturals (siguin lectures, pel·lícules, discos, cançons, obres de teatre, exposicions o qualsevol classe de manifestació cultural) i oferirà dolços per alimentar l'esperit crític. En castellà o català, segons la llengua que prefereixi cada articulista, i amb la

"Barcelona és el lloc on es construeix la nostra modernitat", diuen Fèlix Riera i Lluçia Homs

Catalunya Ràdio entre el 2012 i el 2015 i director de l'Institut Català de les Indústries Culturals entre el 2011 i el 2012, durant el govern d'Artur Mas. La

Hänsel* i Gretel*

El País. 15.I.2016

La cultura quiere salir del bosque

Los gestores Félix Riera y Lluçia Homs lanzan 'Hänsel* i Gretel*', revista 'online' para avivar el debate sobre políticas creativas

ROBERTA BOSCO, Barcelona

El cansancio de la Barcelona cultural es el primer gran tema de debate que lanza *Hänsel* i Gretel** (<http://hanselgretel.cat>), nueva revista digital dirigida, por un lado, a impulsar el diálogo plural y transdisciplinar sobre las políticas culturales y, por otro, a participar en la elaboración de nuevos modelos y realidades. La idea viene de dos de los protagonistas de la gestión cultural catalana en los últimos años: Lluçia Homs, galeista, cofundadora de la feria de videoarte Loop y director del Instituto de Cultura y de la Virreina Centro de la Imagen durante la última legislatura, y Félix Riera, productor audiovisual y editor, ex director del Institut Català de les Indústries Culturals de la Generalitat i ex director de Catalunya Ràdio entre 2012 y 2015.

La metáfora que encierra el nombre de la revista identifica Hänsel y Gretel como los creadores perdidos en el bosque, a la espera de que la sociedad vuelva a tener conciencia de la importancia del arte. "La madre es el Esta-

Hänsel* i Gretel*

Cabecera de la revista online Hänsel* i Gretel*.

do, que sigue considerando la cultura un aspecto superfluo, y el padre es el propio sistema cultural, débil e incapaz de defender a sus hijos y poner en valor su papel. La bruja, alter ego de la madre, representa la política estatal española con su magia negra en forma de un IVA del 21%, una ley de mecenazgo inadecuada y una política de inversiones ausente, oculta tras la seducción perversa de las golosinas", dibujó Riera, recordando que los guijarros son las pistas

que los artistas van dejando "para ocupar un lugar central en la sociedad y no permanecer perdidos en los límites difusos entre el bosque y el camino oculto en la noche".

Pese a lo sugestivo de la metáfora, al tratarse de una revista *online*, posicionarse en los buscadores con un nombre ya tan significado será más complicado. "No va a ser fácil, pero tenemos una estrategia", aseguró Homs. Enriquece esta aventura un cartel de firmas

de postín, que incluye a los periodistas Josep Maria Martí Font, Xavier Bru de Sala y Pepe Ribas, que fue fundador de *Ajoblanco*; los críticos Joan Minguet y Arnau Puig, el compositor Josep Maria Mesures Quadreny, el diseñador Claret Serrahima y los arquitectos Jordi Badia y Josep Bohigas, entre otros. A estos se suma un consejo editorial formado por la periodista Nuria Cuadrado, el poeta y agitador Eduard Escoffet y el gestor cultural Xavier Marcé.

El contenido se estructura según ciclos temáticos abiertos, que durarán hasta que haya contribuciones interesantes, si bien la revista queda cerrada a los comentarios y el debate abierto al público se llevará a cabo en las redes sociales. Tras analizar el cansancio cultural, se abordará temas como el festival como espacio creativo o modelo turístico, el cosmopolitismo cultural, la crisis del sector público y el papel de la crítica. "Con el artista plástico Ignasi Aballí y el cineasta Albert Serra damos inicio a una sección de diálogos mensuales entre dos reconocidos creadores. Además, cada semana publicaremos pistas sobre las novedades artísticas, literarias y cinematográficas y una selección de prensa internacional", concluyó Homs, subrayando que la revista nace con vocación internacional y los artículos se publican en castellano o catalán según su autor.

Hänsel* i Gretel*

EL PUNT AVUI. 15.I.2016

Una publicació cultural de conte

El projecte digital "Hänsel i Gretel" reflexiona sobre els canvis de Barcelona

Carla Gimeno
BARCELONA

El galerista i gestor cultural Lluçia Homs i el productor audiovisual i editor Fèlix Riera van presentar ahir *Hänsel i Gretel*, una publicació digital que vol generar un espai de reflexió sobre l'ecosistema cultural de Barcelona. Els seus creadors trobaven que faltava un dispositiu que confrontés idees i mirades en l'àmbit cultural i que permetés meditar, des de la crítica com a element constructiu, com forjar una nova ciutat cultural, així que han

apostat per crear-lo. "L'eix vital de *Hänsel i Gretel* és regenerar el teixit de Barcelona. Hi ha un trencament entre estètica i polítiques culturals i volem contribuir a restablir-ho", va afirmar Fèlix Riera.

La publicació publicarà diàriament articles independents creats pels actors culturals de la ciutat i estaran distribuïts en cinc seccions diferents, en les quals es tractarà i s'analitzarà la situació en la qual es troba Barcelona actualment.

"Els camps clau de *Hänsel i Gretel* són la vida de la ciutat, com a motor cultural, el bosc, que és on es genera el pensament, Barcelona, la cultura, que permet articular la construcció d'una ciutat, i, final-

ment, la digitalització, la idea de comunicació entorn les noves tecnologies", va explicar Lluçia Homs.

El nom de la publicació no és casualitat. "Pensem que el relat que regnarà el segle XXI és el conte. *L'orytelling* implica la necessitat d'aquest gènere per explicar la realitat", va relatar Fèlix Riera. El paralelisme entre el conte dels germans Grimm i les polítiques culturals i el consegüent estat del panorama artístic i creatiu a Barcelona els resultava inspirador com a títol. Tots els elements del conte original tenen un simbolisme associat: els protagonistes Hänsel i Gretel representen la cultura que ha estat

Lluçia Homs i Fèlix Riera, ahir a Barcelona ■ JOSEP LOSADA

abandonada enmig del bosc, el bosc és el lloc de foc i d'inspiració per als artistes, el pare i la madrastra són l'Estat i les polítiques culturals que impedeixen sobreviure degudament a la cultura, i la casa de xocolata és l'element que sedueix els creadors. "El conte té la capacitat d'aixecar una metàfora del món", hi va afegir Riera.

Una de les seccions troncales serà Cicles, on es proposarà periòdicament un debat obert tant per als artistes com per al públic. El primer es diu *Construcció i casament a la Barcelona Cultural* i analitza les àrees culturals de la ciutat que estan en construcció i les contraposa a aquelles que s'estan morint. ■

Hänsel* i Gretel*

ARA. 15.I.2016

HÄNSEL I GRETTEL

Neix Hänsel i Gretel, una publicació cultural sobre Barcelona

El sector de la comunicació va donar a llum ahir a un nou projecte batejat amb el nom de Hänsel i Gretel. Es tracta d'una revista digital de caire cultural impulsada pel gestor cultural Lluçà Homs i l'exdirector de Catalunya Ràdio Fèlix Riera. L'objectiu d'aquest projecte és plantejar la manera d'aixecar una nova ciutat cultural. Hänsel i Gretel inclourà articles independents escrits per algunes de les veus més destacades de la cultura de la ciutat, com ara periodistes culturals, opinadors, creadors i gestors culturals. Els textos formaran cicles de lectura que abordaran una qüestió en profunditat. El primer d'aquests cicles es titularà *Construcció i cansament a la Barcelona cultural*. La revista publicarà articles escrits tant en català com en castellà. Hänsel i Gretel també estarà present a les xarxes socials per difondre continguts i estimular el debat. —

Hänsel* i Gretel*

ARA. 15.I.2016

≡ ara.cat

opinió

Santi Vila serà el conseller de Cultura. / FRANCESC MELCION

XAVIER BOSCH

Hänsel i Gretel i el nou govern

Ja tenim govern. D'entrada, expectació per una alineació de nous consellers que no ha triat en Puigdemont. En la composició del que ha de ser el seu equip, el president tan sols hi ha pogut pentinar algun serrell, i ho dic sense segones. Quan ha arribat a Palau, gairebé tot estava dat i beneït, amb noms i cognoms. M'agradaria pensar que l'amiguisme i els interessos han quedat fora d'aquest executiu, però no me'n surto. Com a mínim, ja ningú no té la immodèstia de dir que aquest és "el govern dels millors". Això sí, cent dies de marge i confiança que se'n sortiran, encara que Toni Comín, posem per cas, haurà de fer un màster accelerat per no carregar-se un sector, el de la sanitat, que desconeix profundament. Santi Vila és un altre exemple de capacitat descordada. Ha passat d'expert en catenàries i carreteres a saber, de cop i volta, un pou de Lull o del Quartet Gerhard. Al nou govern els desitjo sort, els demano valentia i els exigeixo una cosa: que governin.

El mateix dia que estrenem executiu sorgeix a Barcelona Hänsel i Gretel, la revista cultural i digital d'una ciutat amb molt potencial on l'art, el pensament i la reflexió són a la cua de les prioritats. Hänsel i Gretel s'estrena enmig d'un estol de bones i variades publicacions culturals a internet. Fa temps, per citar un cas, que estic enganxat al Catorze. M'agrada perquè està al dia, no pontifica i no cal garbellar gaire per trobar-hi, sempre, alguna cosa interessant. També navego pel Núvol, o per Paperdevidre, o m'entretinc a Nosaltréslegim.cat o Lletra.cat, l'espai virtual de la nostra literatura. En aquest moment que una madrastra ens vol fer empassar una menja que no ens ve de gust i que la bruixa de la berruga ens vol tancar en una gàbia, benvinguts Hänsel i Gretel per construir, de mica en mica, la nostra casa de xocolata.

Hänsel* i Gretel*

El Periódico. 4.I.2016

Una vez, quien parecía eterno presidente y máximo defensor de Catalunya, haciéndose el compungido ante el alud de críticas que recibía desde el sector cultural —que si no tenía más abandonado es porque no osaba— se me defendió en privado con un argumentario del siguiente triste calibre: «Todos los de la cultura os quejáis y tú entre los primeros; como si no hiciéramos nada, como si no hubiera actividad y gente buena; ¿no tenemos excelentes creadores?; no me negarás que no se hacen muchas cosas...».

Vaya nivel! No valía ni la pena replicarle que no habría osado trasladar la cancioncilla a un representante de los tenderos que se quejara de la precariedad y la crisis del sector comercial. Muy al contrario, le habría preguntado qué había que ha-

i deas

XAVIER
Bru de Sala

Exiliados en el bosque

cer para revertir la situación y se habría aplicado a ello con fervor. Con la cultura, no. Con la cultura, como el perro grande en la oreja del chico.

¿Y sus sucesores? **Maragall** se consideraba uno de los nuestros, y entre los primeros, si no el primero. **Montilla** dejaba hacer y pasaba, como de casi todo. **Mas** se defiende que si no pone más es que no puede. Desde Madrid, aumenta la discriminación general —21%— y la específica, con la retirada gradual de la financiación a los equipamientos barceloneses. ¿Aún deberíamos esperar unos mínimos de suficiencia equiparables en la Europa civilizada?

Surge en este punto a la brillante metáfora de **Hänsel y Gretel**, el cultural de la red promovido por **Fèlix Riera** y **Llucià Homs**. Después de las aventuras del cuento de los Grimm, los dos

hermanos abandonados en el bosque, supervivientes de las garras de la bruja, se quedan a vivir en el bosque, en calidad de exiliados voluntarios.

¿Qué harían ahí, **Hänsel** y **Gretel**, entre quienes ni les han ayudado,

Fèlix Riera y **Llucià Homs** impulsan en la red la publicación cultural 'Hänsel y Gretel'

ni les han echado de menos, ni salen a darles la bienvenida, y no esperan nada de ellos sino un poco de entretenimiento en forma de cuentos bien manidos? Mejor quedarse en el bosque. ■

Hänsel* i Gretel*

El Mundo. 23.XI.2015

CULTURA | PRESENTE

Hace un par de semanas tuve la posibilidad de discutir con mi amigo Uxúcia Basso sobre la conveniencia de volver al género del cuento, donde se pueden establecer paralelismos con la situación actual de la cultura. El cuento elegido fue Hänsel y Gretel en la versión de los hermanos Grimm.

La conversación se inició con el propósito de discutir el rol de Uxúcia Basso sobre la conveniencia de volver al género del cuento, donde se pueden establecer paralelismos con la situación actual de la cultura. El cuento elegido fue Hänsel y Gretel en la versión de los hermanos Grimm.

El padre, víctima de su mujer y su conciencia, sucumbe a la voz sibilante de su Lady Macbeth que le repite una y mil veces que deben abdicar a sus hijos si no quieren morir de hambre. Debo recordar a los lectores la segunda frase del cuento que nos recuerda a la crisis económica que estamos padeciendo: «pero era lo que tenía para pinchar y cortar e hincar el diente; y en una ocasión, cuando una gran alca de precios azotó el país, el alcapita podía llevar a la casa el pan de cada día».

Al padre, sometido a los dictados del Estado, le asignaron el antiguo papel del sistema cultural en el que se ve atropado la literatura, la música, las artes escénicas y visuales, y toda la sociedad en su conjunto. Un sistema cultural que parece no darse cuenta de que su función radica en poner en valor el papel del artista y no en sustituirlo. Un padre tan bondadoso con los artis-

tas como dátil a la hora de defenderlos de los abusos de la madrastra-Estado.

Por último, la vieja bruja que seduce con sus golosinas, con su casa de chocolate, a Hänsel y Gretel, como indican algunos estudios sobre la obra de los hermanos Grimm, el otro ego de la madre. La bruja como prolongación de una política cultural estatal, en el caso de España, que ha provocado con su magia negra un IVA del 21%, no tener una ley de mecenazgo después de cuatro años de promesas, no disponer de una adecuada ley que proteja los derechos de autor en el mundo digital y la falta de inversiones en favor de la creación. Una bruja que la dulzura y acada Gretel cree

haber eliminado, pero sabemos que ella sigue vagando por el bosque buscando nuevas víctimas a las que hincar sus dientes en forma de políticas que irán reduciendo el espacio de creación a la mínima expresión. O, como lo explican los hermanos Grimm, cuando un niño caía en sus garras, lo mataba, lo cocinaba y se lo comía; y esto era una fiesta para ellos.

La segunda parte de nuestra divagación se orientó en el significado de la obra y su capacidad de mostrar bajo su luz infantil la complejidad de nuestro mundo adulto. Debemos observar los guiños de color blanco que resplandecen bajo la luz de la luna y que Hänsel iba esparciendo por el suelo del bosque para volver a su hogar como los últimos intentos de los artistas por seguir estando en el centro de nuestra sociedad y no perdidos en los límites difusos entre el bosque y el cuento que ha sido eliminado por la oscuridad de la noche. Un estado no debería convertir la

cultura en algo superficial, prescindible, sin utilidad, con una obsoleta necesidad de situar a los ciudadanos en el centro de la cultura en sustitución de los artistas. Guillermo Apollinaire nos advertía en su ensayo Meditaciones estéticas sobre los pintores cubistas «todas las obras de arte salen de un arte popular, pero siempre parecen inspiradas por las obras del gran arte de la misma época. Y aun así, ¿quién se atrevería a decir que las mudéjaras que se veían en los bazares, hacia 1880, fueron fabricadas con un sentimiento análogo al de Renoir cuando pintaba sus retratos? Nadie se dio cuenta entonces. Y Nadie se da cuenta ahora de lo determinante que es la obra del artista para definir y dar forma a nuestro presente. Sin los Hänsel y Gretel, los artistas y sus obras, no tendría ningún sentido la permanencia del Estado ni sus instituciones».

Una vez liberados de las fauces de la vieja bruja, Hänsel y Gretel, como nos cuentan los hermanos Grimm, volvieron a reunirse con su padre con cubres llenos de perlas y piedras preciosas. Uxúcia y yo concluimos que la historia de nuestros artistas abandonados en el bosque no produciría una imagen tan burocrática y edificante para poder conciliar el sueño. Nuestros parientes Hänsel y Gretel, si verse ignorados, sin lugar en la sociedad, decidieron seguir en el bosque a la espera de que una nueva guerra de Lascoux sea descubierta para volver a conectar el hombre con el hombre sin intermediarios, para volver a adquirir conciencia de la importancia del Arte para nuestra sociedad.

Uxúcia Basso y yo salimos de la cafetería atrevidos con una copa grande, muy grande, de platos. Habíamos atropado el racó. ■

Félix Basso es un director de Cineforum Madrid.

Hänsel y Gretel siguen perdidos

Félix Basso

(Transcripció)

Hänsel y Gretel siguen perdidos en el bosque

Fèlix Riera

Hace un par de semanas tuve la posibilidad de discutir con mi amigo Lluçia Homs sobre la conveniencia de volver al género del cuento, donde se pueden establecer paralelismos con la situación actual de la cultura. El cuento elegido fue Hänsel y Gretel en la versión de los hermanos Grimm. La conversación se inició con el propósito de dilucidar el "who is who" de nuestra particular Historia. Sin duda a Hänsel y Gretel, con su inocencia y coraje en sus vertientes masculina y femenina, les correspondía el papel del artista. A la madre, o en algunas traducciones la madrastra, le fue asignado el Estado con su aspecto ennegrecido y retorcido, tanta razón de Estado basado en considerar la cultura como gasto superfluo en comparación a otras partidas presupuestarias. El padre, víctima de su mujer y su conciencia, sucumbe a la voz sinuosa de su Lady Macbeth que le repite una y mil veces que deben abandonar a sus hijos si no quieren morir de hambre. Debo recordar a los lectores la segunda frase del cuento que nos recuerda a la crisis económica que estamos padeciendo: *"poco era lo que tenía para pinchar y cortar e hincar el diente; y en una ocasión, cuando una gran alza de precios azotó el país, ni siquiera podía llevar a la casa el pan de cada día"*. Al padre, sometido a los dictados del Estado, le asignamos el ambiguo papel del sistema cultural en el que se ve atrapadas la literatura, la música, las artes escénicas y visuales, y toda la sociedad en su conjunto. Un sistema cultural que parece no darse cuenta de que su función radica en poner en valor el papel del artista y no en sustituirlo. Un padre tan bondadoso con los artistas como débil a la hora de defenderlos de los abusos de la madrastra/ estado. Por último, la vieja bruja que seduce con sus golosinas, con su casa de chocolate, a Hänsel y Gretel, como indican algunos estudios sobre la obra de los Hermanos Grimm, el alter ego de la madre. La bruja como prolongación de una política cultural Estatal, en el caso de España, que ha provocado con su magia negra un IVA del 21%, no tener una ley de mecenazgo después de cuatro años de promesas, no disponer de una adecuada ley que protege los derechos de autor en el mundo digital y la falta de inversiones en favor de la creación. Una bruja que la dulce y audaz Gretel cree haber eliminado, pero sabemos que ella sigue vagando por el bosque buscando nuevas víctimas que hincar sus dientes en forma de políticas que irán reduciendo el espacio de creación a la mínima expresión. O, como lo explican los Hermanos Grimm, *"cuando un niño caía en sus garras, lo mataba, lo cocinaba y se lo comía; y esto era una fiesta para ella"*.

La segunda parte de nuestra divagación se orientó en el significado de la obra y su capacidad de mostrar bajo su luz infantil la complejidad de nuestro mundo adulto. Debemos observar los guijarros de color blanco que resplandecían bajo la luz de la luna y que Hänsel iba esparciendo por el suelo del bosque para volver a su hogar como los últimos intentos de los artistas por seguir estando en el centro de nuestra sociedad y no perdidos en los límites difusos entre el bosque y el camino que ha sido eliminado por la oscuridad de la noche. Un Estado no debería convertir la cultura en algo superfluo, prescindible, sin utilidad, con una obsesiva necesidad de situar a los ciudadanos en oficientes de la cultura en sustitución de los artistas. Guillaume Apollinaire nos advertía en su ensayo sobre los

Hänsel* i Gretel*

pintores cubistas "Meditaciones estéticas" "*todas las obras de arte salen de un arte popular, pero siempre parecen inspiradas por las obras del gran arte de la misma época. Y aun así, ¿quién se atrevería a decir que las muñecas que se veían en los bazares, hacia 1880, fueron fabricadas con un sentimiento análogo al de Renoir cuando pintaba sus retratos? Nadie se dio cuenta entonces*". Y nadie se da cuenta ahora de lo determinante que es la obra del artista para definir y dar forma a nuestro presente. Sin los Hänsel y Gretel, los artistas y sus obras, no tendría ningún sentido la permanencia del Estado ni sus instituciones.

Una vez liberados de las fauces de la vieja bruja, Hänsel y Gretel, como nos cuentan los Hermanos Grimm, volvieron a reunirse con su padre con cofres llenos de perlas y piedras preciosas. Llucià y yo concluimos que la historia de nuestros artistas abandonados en el bosque no produciría una imagen tan bucólica y edificante para poder conciliar el sueño. Nuestros particulares Hänsel y Gretel, al verse ignorados, sin lugar en la sociedad, decidieron seguir en el bosque a la espera de que una nueva cueva de Lascaux sea descubierta para volver a conectar el hombre con el hombre sin intermediarios, para volver a adquirir conciencia de la importancia del Arte para nuestra sociedad.

Llucià Homs y yo salimos de la cafetería ataviados con una capa grande, muy grande, de pieles. Habíamos atrapado al ratón.

● ADDENDA

Cultura, política, cultura

RAFAEL VALLBONA

Si la cultura fos capaç d'imbricar-se profundament en les arrels mateixes de la política (no de tenyir-ne el discurs: d'empeltar-lo), probablement els diversos actors d'aquest moment es mourien en un tauler de joc diferent; creat per ells mateixos, no es tracta de substituir una cosa per l'altra, i amb uns paràmetres més propers a l'humanisme de calat profund i divers que al màrqueting *faster sons*. En una cosa així pensen sovint aquest tipus de persones que, modernament, se'ls diu culturalistes. Són gent què, separant curiosament el pervers consum, pouen en el necessari i múltiple efecte de la cultura en la nostra societat. I si hom els anomena culturalistes és perquè, allà on van, projecten aquesta actitud, construint espais de debat a través dels quals la cultura sigui permeable

a la política, ajudi a bastir discursos socialment més sòlids, i es beneficiï de la res pública.

Però aquesta idea viu ara en camps de refugiats. Mals temps per pensar i pitjors per a mantenir una visió argumentada tant de la realitat com dels anhels. Les idees s'alineen per exigències del guió. Els actors de la política dicten la reflexió a la cultura i la fan passar per l'adreçador. Hi ha qui té molt a perdre si hi pensa. I hi ha qui té por i qui no. Aquests darrers segur que no canviaran les coses ara; això és un treball lent, ingent i incert.

Després d'intentar-ho a *Catalunya Ràdio*, ja veurem que en quedarà, el culturalista **Fèlix Riera** s'uneix a **Llucià Homs** (Virreina, Loop, etc.), per tirar endavant una publicació digital on firmes de solvència reflexionin sobre cultura, política, societat i com cal fer-ho per què bufin vents favorables a l'art i el coneixement. Cap a finals d'octubre a la xarxa.

Hänsel* i Gretel*

PREMSA DIGITAL

Hänsel* i Gretel*

LA VANGUARDIA DIGITAL - 15.IV.2018

<http://www.lavanguardia.com/opinion/20180415/442570553439/barcelona-es-mas-que-un-tranvia.html>

Barcelona es más que un tranvía

MIQUEL MOLINA

DIRECTOR ADJUNTO

MIQUEL MOLINA

15/04/2018 00:08 | Actualizado a 15/04/2018 11:57

Raro es el gobierno o el Parlamento que estos días registra actividad inteligente (por ejemplo, ocuparse de los grandes retos que plantean la robótica, la ingeniería genética, el envejecimiento masivo de la población o la desertización de los centros urbanos por el auge del comercio online). La crisis política catalana y la pésima gestión que se ha hecho de ella no sólo han convertido en un páramo las dependencias de la Generalitat y el Parlament; también una mala digestión del proceso ha motivado que se detenga el reloj en la Moncloa y el Congreso, donde preocupan más las deliberaciones de un tribunal alemán que la sostenibilidad del sistema de pensiones (por no hablar de su única solución posible, que es una política generosa de inmigración). El único Parlamento que de verdad está en ascuas y no es por la cuestión catalana es el de la Comunidad de Madrid, empeñado en conseguir que ninguna ciudad de España se libre de dar espectáculo.

Barcelona también ha sucumbido a esta epidemia de astenia política primaveral. Desde que el proceso independentista entró en su fase

Hänsel* i Gretel*

LA VANGUARDIA DIGITAL. 11.IV.2018

<http://www.lavanguardia.com/cultura/20180411/442445008317/debate-cultura-barcelona-cccb.html>

Barcelona en un diván

Nueve expertos analizan en el CCCB las carencias y el futuro de la cultura de la ciudad

Presidenciable. La diputada Laura Borràs en el momento de ser entrevistada ayer por Félix Riera y Lluçia (Mané Espinosa)

Comparte en Facebook

Comparte en Twitter

2

Más ne

'Master pierdas' momento final

Tailand de los úl Última l directo

IGNACIO OROVIDE, Barcelona
11/04/2018 02:52 | Actualizado a 11/04/2018 10:05

En la novela *Cinco horas con Mario*, de Miguel Delibes, Carmen Sotillo vela el cadáver de su marido, en un diálogo en el que salen a relucir detalles de sus años de convivencia. Mario fue ayer **Barcelona: el digital cultural Hänsel & Gretel** organizó en el Centre de Cultura Contemporània de Barcelona (CCCB) una jornada – *Cinco horas con Barcelona* – en la que nueve personalidades de la cultura fueron sucesivamente interrogadas por dos Cármenes –los creadores de la publicación, Félix Riera y Lluçia Homs– sobre el **estado de la cultura en la ciudad**. Todo el debate fue grabado y se convertirá en un documental.

Los nueve analistas ofrecieron diagnósticos cruzados sobre la ciudad, sin conclusión. Denominador común: pesimismo esperanzado.

La sensación de que la ciudad no vive sus mejores momentos, no por la severísima crisis política entre Catalunya y España, o no sólo, sino porque la inercia del maragallismo ha llegado a velocidad cero y, tras la etapa de Xavier Trias, el gobierno de Ada Colau no ha sabido o querido o podido hacer bandera de la cultura. O simplemente, con su exigua minoría, ha tenido otras novias.

Los nueve francotiradores fueron el director del CCCB, **Vicenç Villatoro**; la filóloga y ahora política **Laura Borràs** (que ha llegado a sonar como futurible presidenta de la Generalitat); el director del área de cultura de la Fundació La Caixa, **Ignasi Miró**; el dramaturgo **Jordi Casanovas**; los periodistas **Josep Maria Martí i Font** y **Miquel Molina**, director adjunto

Hänsel* i Gretel*

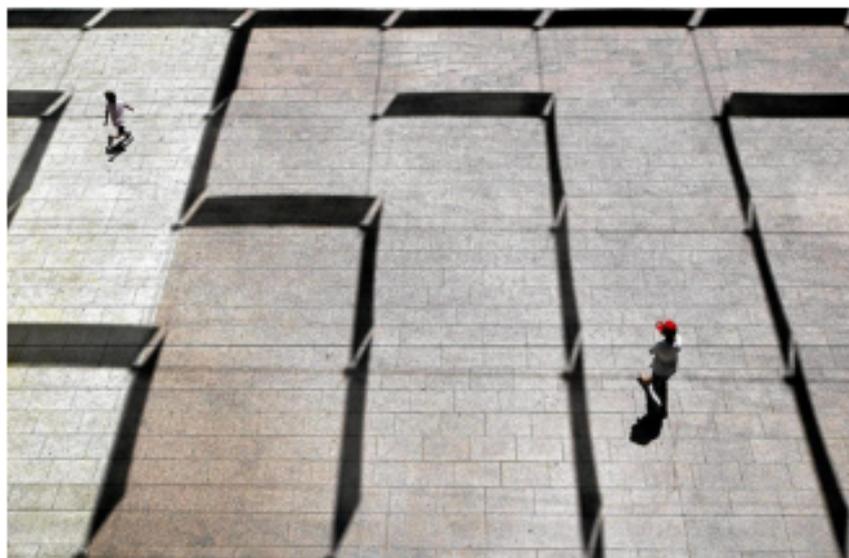
EL MUNDO DIGITAL – 10.IV.2018

<http://www.elmundo.es/cataluna/2018/04/10/5accf97ae2704e676d8b462e.html>

EM < España | Cataluña

¿CUÁL ES EL
PODER DE LA
INTELIGENCIA
ARTIFICIAL?

LETICIA BLANCO | Barcelona 10 ABR. 2018 | 12:51

El Pati de les Dones del CCCB con una instalación de la exposición 'Por laberintos'. / QUIQUE GARCÍA

- El CCCB acoge el debate 'Cinco horas con Barcelona' impulsado por la plataforma Hänsel y Gretel para reflexionar sobre el momento actual de la ciudad de la mano de algunos de sus principales actores culturales: Jordi Casanovas, Laura Borràs, Albert Serra, Cesc Casadesús o Vicenç Villatoro.

Nueve personalidades del mundo de la cultura se dieron cita el martes por la tarde en el CCCB para conversar sobre **el presente y futuro de Barcelona** desde una perspectiva cultural. Fue una apasionante maratón de ideas, reflexiones, deseos, algo de autocrítica y también política (las elecciones municipales del año que viene preocupan a todos) propuesto por la plataforma Hänsel y Gretel, liderada por el editor Fèlix Riera.

En total fueron **cinco horas con Barcelona**, como en la novela de Delibes. Participaron Vicenç Villatoro del CCCB, el dramaturgo Jordi Casanovas, el director de Cultura en la Fundació la Caixa Ignasi Miró, los periodistas Josep Martí Font y Miquel Molina, el director del Grec Cesc Casadesús, la filóloga y política Laura Borràs, el catedrático Antoni Monegal y el director de cine Albert Serra. Algunas conclusiones: la ciudad ha perdido fuerza, **el procés es una apisonadora que se ha apoderado del relato** y las energías de todos y amenaza con monopolizar también las elecciones del año que viene. Barcelona vive un momento de desamparo, urge un relevo generacional, no hay liderazgo.

Abrió fuego el director del CCCB, **Vicenç Villatoro**, para quien la salida de la crisis (una crisis global, no exclusiva de Barcelona) pasa por el conocimiento, el turismo (discutible pero ineludible) y la cultura, el aglutinador de todo. Una idea que lanzó el director de Hänsel i Gretel, Fèlix Riera: los momentos más brillantes de la

Hänsel* i Gretel*

LA VANGUARDIA DIGITAL – 1.III.2018

<http://www.elmundo.es/cataluna/2018/04/10/5accf97ae2704e676d8b462e.html>

LA VANGUARDIA | Vida

Al Minuto Internacional Política Opinión Vida Deportes Economía Local Gente Cultura Sucesos Temas
Vida Natural Big Vang Tecnología Salud Qué estudiar Gente con alma Junior Report Bienestar Ecología Catalunya Religió

CAT-CICLO CAIXAFORUM

Imma Monsó y Cesc Gelabert debaten sobre conocimiento uno mismo en Caixaforum

Comparte en Facebook

Comparte en Twitter

01/03/2018 11:28

Barcelona, 1 mar (EFE).- La escritora Imma Monsó y el bailarín Cesc Gelabert debatirán mañana en CaixaForum sobre la "Arquitectura de lo íntimo", dentro del ciclo "La curiosidad salvó al gato", con el que se reivindica la curiosidad como una "vía para recuperar el impulso de mirar y explorar".

Los dos creadores tratarán sobre lo que "implica el descubrimiento de uno mismo, la curiosidad por conocerse" a partir de la danza y la literatura.

El ciclo continuará el día 19 de abril con un acto protagonizado por la escritora Carme Riera y el actor Lluís Homar, quienes ahondarán en "la especie fabuladora", o "la curiosidad humana por descubrir que estamos hechos de sueños y realidades", según un comunicado hecho público hoy.

El ciclo "La curiosidad salvó al gato" está organizado en colaboración con la publicación cultural "Hänsel i Gretel", nacida en el año 2015 y dirigida por los periodistas Lluçia Homs y Fèlix Riera. EFE

Más noticias

Filtrada la lista definitiva de Supervivientes 2018

Muere un montañero español en un alud en Francia

La abstención de la CUP obliga a Puigdemont y Comín a renunciar a su escaño para investir a Sánchez

Descubrimos el efecto 'lifting' de las actrices en los Oscar 2018

Hospital de Barcelona

Assistència Sanitària

Sobre l'exercici de la crítica cultural

Si alguna cosa han generat el pujolisme, el masisme i el maragallisme cultural ha estat una intel·lectualitat orgànica poc legitimada per opinar sobre el baix nivell del debat cultural a Barcelona, en bona part perquè l'ha impedit, ofegat i a vegades traït

XAVIER MARCÉ 15/05/2017 18:10

XAVIER MARCÉ

De tant en tant es publiquen articles que alerten sobre el baix nivell del debat cultural a Barcelona, i es tracta d'una qüestió rellevant sobre la qual convé reflexionar tranquil·lament. Si ens fixem en la quantitat i diversitat de les propostes artístiques, en la proliferació de nous agents que obren i mantenen espais d'activitat en tota mena d'àmbits de la cultura i en la intensitat que despleguen els diversos operadors de la ciutat per cercar públics i elaborar projectes dotats de capacitat objectiva per esdevenir socialment rellevants, el debat existeix, és viu i té interès. Si el que volem és un diàleg fluid entre intel·lectuals de pes, entre institucions d'estructura ferma i arrelada dotades de legitimitat cultural i artística per sobre de veleïtats i posicionaments polítics de conjuntura, el debat és, posats a ser generosos, de baix nivell o simplement inexistent.

De tot plegat en sorgeix una curiosa paradoxa. A Barcelona hi ha diversitat i quantitat, però ens manquen els instruments propis d'una massa crítica estable i independent per destriar-ne, de tot plegat, el que genera qualitat. La qualitat, per cert, rarament és una qualificació objectiva, és simplement la

Hänsel* i Gretel*

LA VANGUARDIA DIGITAL. 23.V.2016

<http://www.lavanguardia.com/cultura/20160523/401996052100/periodismo-cultural-barcelona.html>

LA VANGUARDIA | Cultura

Al Minuto Internacional Política Opinión Vida Deportes Economía Local Gente Cultura Sucesos Temas

Cultura Teatro Cine Trailers Cine Cinergía Series Música Libros Sant Jordi Cultura/s Libros de Vanguardia Más ▾

Periodismo cultural para una Barcelona en movimiento

Tercer Diálogo Barcelona de la revista digital Hänsel* i Gretel*, con Sergio Vila-Sanjuán y Jordi Nopca

Comparte en Facebook

Comparte en Twitter

1 0

REDACCIÓN, Barcelona 23/05/2016 00:03 | Actualizado a 23/05/2016 20:25

La revista digital **Hänsel* i Gretel*** publica su tercer **Diálogo Barcelona**, esta vez consagrado al “Periodismo cultural y otras pistas”. Tras el primer diálogo mantenido entre el director Albert Serra y el artista Ignasi Aballí, y el segundo entre los gestores Ricard Robles (Sonar) y Alberto Guijarro (Primavera Sound), los interlocutores son ahora los escritores y periodistas **Sergio Vila-Sanjuán** (responsable del suplemento Cultura/s de La Vanguardia) y **Jordi Nopca** (informador cultural en el diario Ara). Representantes de dos generaciones diferentes con experiencias contrastadas.

Ambos profesionales discuten la situación actual de su disciplina, especialmente en relación a Barcelona. La conversación, que se celebra en la galería Senda, está moderada por **Llucìa Homs** y **Félix Riera** (codirectores de Hänsel* i Gretel*). Asisten también algunos profesionales de la gestión cultural, como el galerista **Carlos Dura n**, la editora **Eugènia Broggi** y el escritor **Manel Guerrero**.

En su primera intervención, Sergio Vila-Sanjuán analiza la evolución del **periodismo cultural** en España. “Hace 50 años, los diarios no tenían sección de cultura, la información cultural especializada no existía – argumenta-. Las secciones de cultura nacen en los años 70, sobre todo después de la muerte de Franco, y lo hacen por una razón muy clara: con el nuevo espíritu de la Transición se considera que la cultura es un elemento de la vida democrática, que ha sido determinante en la lucha antifranquista y que los nuevos medios vinculados a la democracia tienen que incluir información cultural”.

“En los años 80 –añade- todos los diarios importantes de España ya incluían información cultural y las televisiones y las radios empezaban a incorporarla. Eso coincide con un segundo factor: la **consolidación** de una **industria cultural** que antes no existía o era muy pequeña. Son años de consolidación y de dinamismo cultural y el volumen de información cultural crece y crece. A partir del 2007 la crisis económica llega a diarios, radios y televisiones y la información cultural resulta perjudicada en

Lo + Visto

La cantante de “The Voice” Christina Grimmie, asesinada tras un concierto

A Justin Bieber le dan la paliza de su vida

Cuando Snapchat te sirve para descubrir que tu pareja te es infiel

“The girlfriend experience”, el abismo de la prostitución de lujo

Gastronomic
-SPAIN-

Tu mercado online de
alimentos Españoles

gastos de Envío
¡VIVA!
GRATIS

A TODA EUROPA

COMPRAR

Hänsel* i Gretel*

Hänsel* i Gretel*

EL PUNT AVUI. 8.V.2016

<http://www.elpuntavui.cat/cultura/article/19-cultura/964546-el-sotabosc-cultural-i-la-industria-urbana.html>

EL PUNT AVUI+

FWNWTD 9 o cki 5349 5B3 j

L'APUNT

El sotabosc cultural i la indústria urbana

GDX ÌG FDUV ÌNNQ

Es va inaugurar al Palau Macaya, de La Caixa, el cicle de diàlegs Les empreses creatives, una realitat cultural. La primera conferència va ser impartida per Lluçà Homs, activista cultural, galerista i impulsor, amb Fèlix Riera, de la revista digital Hansel i Gretel. Homs va traçar una visió sobre la incidència social i econòmica que tenen les empreses culturals –s'estima que un 3,8% del PIB i un 4,1% de l'ocupació–. Ho va fer ampliant l'espectre de les activitats creatives clàssiques a altres disciplines com ara la cuina de qualitat i els videojocs, activitats sovint detestades en l'àmbit tradicional. El tsunami de la crisi, la burocratització i l'actiu sotabosc cultural que ha resistit van aflorar per una panoràmica oportuna sobre una realitat que no hauria de ser aliena a l'evolució social.

Hänsel* i Gretel*

LA VANGUARDIA DIGITAL. 12.IV.2016

http://www.lavanguardia.com/cultura/20160412/401044911341/debate-sonar-primavera-sound-cita-musical-destino-turistico.html?utm_campaign=botones_sociales&utm_source=twitter&utm_medium=social

LA VANGUARDIA | Cultura

Al Minuto Internacional Política Opinión Vida Deportes Economía Local Gente Cultura Sucesos Temas

Cultura Teatro Cine Trailers Cine Cinergía Series Música Libros Letra Pequeña Cultura/s Libros de Vanguardia

DEBATE

Cita musical o destino turístico

Alberto Guijarro y Ricard Robles, del Primavera Sound y el Sónar, en los 'Diálogos Barcelona' de la revista 'Hänsel* i Gretel*'

Una imagen típica de la última edición del Sónar de Día (Luis Tato - LV)

Comparte en Facebook

Comparte en Twitter

Temas relacionados : Festivales de música Sónar Primavera Sound Vacaciones

ESTEBAN LINÉS, Barcelona 12/04/2016 01:57 | Actualizado a 12/04/2016 10:02

[Lea la versión en catalán](#)

”Los **festivales musicales** que se hacen en **Barcelona** han partido del impulso de la sociedad civil”. La frase es de Alberto Guijarro, codirector del festival **Primavera Sound**, una de las dos grandes citas musicales que acoge Barcelona junto al **Sónar**. A su lado, Ricard Robles, codirector también de este último. Ambos protagonizan el segundo diálogo que edita Hänsel* i Gretel* ([publicación digital promovida por el editor y productor audiovisual Fèlix Riera y el galerista Lluçà Homs](#)) con la cuestión de cómo engarzar el modelo que ambos tienen de la capital catalana con otro menos creativo como es el de codiciado destino turístico, como telón de fondo.

Fèlix Riera les pone en situación: ¿Por parte de la ciudad existe la necesidad de relacionarles con el turismo siendo como son corresponsables de estos festivales? Tanto uno como otro recurren a sus respectivas historias. “El Primavera Sound es herencia del trabajo que ya hacíamos en el Apollo, un trabajo muy ligado a la creación de base y de artistas emergentes. Y no es hasta que, para dar respuesta a una necesidad,

PROGRAMA SUPERIOR EN DIGITAL BUSINESS

🕒 110 horas

Fórmate y adáptate a las nuevas exigencias de la transformación de los negocios y la economía digital.

Aprovechate AHORA del 20% de descuento

www.thevalleydbs.com ☎ 680 22 19 24

The Valley Digital Business School

Lo + Visto

Alba Casillas abandona el trono de 'MyHyV'

Conoce la teoría extra oficial (y bastante lógica) del significado de este emoji

Ver mucho porno reduce el cerebro

Una snowboarder escapa de un oso y

Hänsel* i Gretel*

LA VANGUARDIA DIGITAL. 14.II.2016

<http://www.lavanguardia.com/cultura/20160215/302159720711/paradojas-barcelona-artistica.html>

LAVANGUARDIA | Cultura

Al Minuto Internacional Política Opinión Vida Sucesos Deportes Economía Local Gente Cultura Temas

Cultura Teatro Cine Trailers Cine Cínergía Series Música Libros Letra Pequeña Libros de Vanguardia Más ▾

DIÀLEGS BARCELONA

Conversa íntegra entre els cineasta Albert Serra i l'artista visual Ignasi Aballí

• Transcripció del diàleg mantingut entre els dos creadors al web digital de cultura Hänsel i Gretel

Ignasi Aballí i Albert Serra (Hänsel* i Gretel*)

Comparte en Facebook | Comparte en Twitter | + | 57 | 0

14/02/2016 22:01

El web digital de cultura [Hänsel i Gretel](#) ha iniciat els seus **Diàlegs Barcelona** amb una conversa entre dos creadors, el cineasta **Albert Serra** i l'artista **Ignasi Aballí**. La idea, explica un dels seus promotors, el galerista Lluçia Homs, és "posicionar la creativitat com a eix central de la nostra publicació". "Vivim una complexa situació política: a les últimes campanyes electorals, la cultura ni ha aparegut, ni ha generat cap tipus de debat. La nostra d'aquesta complexitat no podrà ésser Hänsel i Gretel".

SUPERMERCAD

El Cine Juguetes

Super COMPRA 10

Del 6 al 19 de febrer, per qualsevol compra superior a 50€

TE REGALAMOS

10€

*Consulta condiciones

APROVECHATE AQUÍ DE NUESTRO SUPER REGALO

Hänsel* i Gretel*

ARA. 15.I.2016

http://www.ara.cat/opinio/Hansel-Gretel-govern-Non-regrette_0_1504649604.html

≡ ara.cat

opinió

Santi Vila serà el conseller de Cultura. / FRANCESC MELCION

XAVIER BOSCH

Hänsel i Gretel i el nou govern

Ja tenim govern. D'entrada, expectació per una alineació de nous consellers que no ha triat en Puigdemont. En la composició del que ha de ser el seu equip, el president tan sols hi ha pogut pentinar algun serrell, i ho dic sense segones. Quan ha arribat a Palau, gairebé tot estava dat i beneït, amb noms i cognoms. M'agradaria pensar que l'amiguisme i els interessos han quedat fora d'aquest executiu, però no me'n surto. Com a mínim, ja ningú no té la immodèstia de dir que aquest és "el govern dels millors". Això sí, cent dies de marge i confiança que se'n sortiran, encara que Toni Comín, posem per cas, haurà de fer un màster accelerat per no carregar-se un sector, el de la sanitat, que desconeix profundament. Santi Vila és un altre exemple de capacitat descordada. Ha passat d'expert en catenàries i carreteres a saber, de cop i volta, un pou de Lull o del Quartet Gerhard. Al nou govern els desitjo sort, els demano valentia i els exigeixo una cosa: que governin.

El mateix dia que estrenem executiu sorgeix a Barcelona Hänsel i Gretel, la revista cultural i digital d'una ciutat amb molt potencial on l'art, el pensament i la reflexió són a la cua de les prioritats. Hänsel i Gretel s'estrena enmig d'un estol de bones i variades publicacions culturals a internet. Fa temps, per citar un cas, que estic enganxat al Catorze. M'agrada perquè està al dia, no pontifica i no cal garbellar gaire per trobar-hi, sempre, alguna cosa interessant. També navego pel Núvol, o per Paperdevidre, o m'entretinc a Nosaltreslegim.cat o Lletra.cat, l'espai virtual de la nostra literatura. En aquest moment que una madrastra ens vol fer empassar una menja que no ens ve de gust i que la bruixa de la berruga ens vol tancar en una gàbia, benvinguts Hänsel i Gretel per construir, de mica en mica, la nostra casa de xocolata.

Hänsel* i Gretel*

EL DIARIO.es. 14.I.2016

http://www.eldiario.es/catalunya/diaricultura/Nace-Hansel-Gretel-comunidad-Barcelona_6_473562680.html

Nace la revista digital "Hänsel y Gretel", un nuevo altavoz para la comunidad cultural de Barcelona

Dijous, 14 de gener de 2016

La publicación, impulsada por Lluçia Homs y Félix Riera, quiere convertirse en "una máquina de pensamiento" Lluçia Homs y Félix Riera son los líderes de la nueva revista digital Hänsel y Gretel. Una iniciativa que quiere convertirse en un espacio de reflexión de Barcelona y su cultura, de producir nuevas ideas para convertirse en una máquina del pensamiento. En definitiva, de recuperar la autoestima que ha tenido siempre la ciudad y que la ha hecho fuerte a lo largo de la historia gracias a su movimiento cultural pluridisciplinar. Hänsel y Gretel, como la mayoría de los lectores sabrán, es un cuento de los hermanos Grimm escrito por los niños. Pero como todos los cuentos, detrás hay una historia, un sentido figurado y una moralidad que se puede trasladar al mundo de los adultos. En muchas historias escritas en formato de cuento se dicen las verdades del mundo. Dentro de la narrativa de este cuento juegan varios elementos: un niño y una niña, el bosque, el abandono de los padres, el rastro de las moldes de pan, la seducción de las golosinas y la parte más oscura y maligno de la bruja. Todos estos ingredientes tienen una sobreinterpretación en la revista digital: el niño y la niña como los artistas, el bosque como el espacio de reflexión pero también un espacio de soledad y difundido, el abandono como el aislamiento de la cultura por parte de los poderes políticos y las instituciones públicas, el rastro de las moldes como los últimos intentos de los artistas por tener un papel en nuestra sociedad y no perderse entre los árboles del bosque y, por último, la bruja maligno como el papel adoptado por la política cultural estatal que, "con su magia negra" ha impuesto un IVA del 21%. El centro del debate de la revista son los creadores, las voces más representativas de la comunidad cultural y creativa barcelonesa para volver a estimular los grandes debates y recuperar el pensamiento de ideas para volver a la sensibilidad de la sociedad por la cultura. Pasar del reconocimiento al conocimiento. La publicación busca captar el pensamiento de personas de la comunidad cultural y creativa de Barcelona con varios artículos independientes. Estos artículos servirán de base para ciclos de lectura para tratar diversos temas en profundidad: desde la "Construcción y cansancio en la Barcelona cultural", pasando por el papel de los Festivales de música o creación y su declinación hacia la cultura o bien, dirigidos a alimentar el ocio y el turismo de la ciudad o los nuevos caminos a seguir para recuperar el periodismo cultural y su prestigio e influencia. También habrá espacios de diálogos en profundidad sobre Barcelona, para buscar el pensamiento y la reflexión en profundidad, entre otras secciones. Este proyecto ambicioso quiere recuperar la cohesión de la comunidad cultural y creativa para que los ciudadanos paren y piensen. Y, en un futuro, conectar con otras ciudades del mundo donde los movimientos culturales son latentes y fuertes. La ciudad es clave para definir el carácter y tendencias de los que viven en ella. Si no se genera pensamiento ni alimenta el ecosistema cultural, se traslada en una gran debilidad del sistema que rige en nuestra sociedad. "El bosque es muy grande donde cabemos todos. Cuando decidimos volver a la ciudad veremos el lugar de donde la cultura no debería haber ido nunca" ha remachado Fèlix Riera.

Hänsel* i Gretel*

EL MÓN.cat 14.I.2016

http://www.mon.cat/cat/notices/2016/01/hansel_i_gretel_la_nova_revista_digital_de_cultura_156841.php

'Hansel i Gretel', la nova revista digital de cultura

Dijous, 14 de gener de 2016

per 14 de Gener 2016 a les 15.29 h Arriba la publicació publicació digital de cultura, 'Hansel i Gretel' , creada per Fèlix Riera, exdirector de Catalunya Ràdio, i Lluçà Homs, galerista i gestor cultural, dos professionals lligats des de fa anys al món de la cultura. 'Hansel i Gretel' vol "estimular des del pensament els grans debats del dia a dia. Fer un salt del reconeixement al coneixement", explica Riera. En aquest sentit, l'exdirector de Catalunya Ràdio defensa la necessitat d'aquesta nova publicació perquè "les societats modernes estan començant a caminar sense l'estètica" . Per l'editor aquest fet no és "una fractura tàctica d'un moment donat, sinó que s'està construint des de fa molt temps. Ara és un forat que comença a provocar un forat negre a la societat". Per la seva banda, Homs explica que la idea del projecte comença "perquè hi ha una mancança del sistema" . "Volíem trobar un dispositiu que estigués a disposició del mateix ecosistema en el qual tothom pogués intervenir", afirma. Els elements claus d'aquesta nova revista digital són principalment els de "ciutat, Barcelona, cultura i digital". Un dels objectius és donar veu als actors culturals de la ciutat, la mirada que aporta l'artista. "Una màquina de pensament que vol generar una màquina de reflexió", insisteixen. Per què 'Hansel i Gretel'? Els creadors han escollit el nom del tradicional conte de 'Hansel i Gretel' perquè quan "el situem en l'àmbit de la cultura, ens adonem que tenen el sentiment que l'Estat modern ha abandonat la cultura al bosc , entre altres raons", assenyala Riera, i afegeix que "el conte ens ajuda a comprendre millor el món des d'una sensibilitat que és pròpia de la Modernitat". "Això va de ciutats, no de països" Els autors de la nova publicació centren el seu objectiu en les ciutats, i no en els països. Concretament ho fan en Barcelona perquè "és el punt d'on irradia la gran reflexió de la modernitat. Si Catalunya busca una realitat complexa, no podrà fer-ho sense el concurs indispensable de Barcelona ". "La capital catalana ha de capitanejar tot un procés de reflexió que porta a una contínua renovació dels objectius de la societat i el país", insisteixen. A més, la revista vol obrir diàlegs amb altres ciutats europees com París, Londres o Roma per compartir la idea que la ciutat és regeneradora d'aquests espais. " Barcelona és el centre de 'Hansel i Gretel' però el seu nivell de comunicació va més enllà ", manifesten. No es posiciona sobre el procés sobiranista Riera i Homs deixen clar que la publicació no es posicionarà sobre el procés sobiranista. "Volem donar veu a tothom. Volem que sigui un projecte plural. No es podrà identificar amb cap ideologia polític ", diuen, tot i que reconeixen que "hi haurà articles que tocaran el tema del procés".

Hänsel* i Gretel*

Europa Press 14.I.2016

[veure link](#)

Neix una revista cultural centrada en la creativitat de Barcelona

Dijous, 14 de gener de 2016

BARCELONA, 14 Gen. (EUROPA PRESS) - Lluçia Homs i Fèlix Riera han donat llum a una revista cultural digital centrada en la creativitat de Barcelona sota el nom 'Hänsel* i Gretel*', segons han informat els seus fundadors en un comunicat aquest dijous. La revista estarà formada per articles independents que aniran fent cicles de lectura per abordar les qüestions amb profunditat, amb temes com 'Construcció i cansament a la Barcelona cultural', 'Festival o creació' i 'Cosmopolitisme o el retorn al bosc'. L'equip directiu està format per Homs --exdirector de Promoció de Sectors Culturals de l'Icub-- i Riera --exdirector de Catalunya Ràdio i responsable de l'Institut català de les Indústries Culturals fins a 2012--, amb un consell editorial format pel poeta Eduard Escoffet, el vicepresident de Focus, Xavier Marcé, i la periodista Núria Cuadrado.

Hänsel* i Gretel*

La Vanguardia.es 14.I.2016

<http://www.lavanguardia.com/cultura/20160114/301402276159/hansel-gretel-revista-pensamiento-cultural-barcelona.html>

Nace Hänsel* i Gretel*, una revista de pensamiento cultural

Dijous, 14 de gener de 2016

El proyecto, impulsado por Lluçia Homs y Fèlix Riera, pretende ser un espacio de reflexión sobre la creación en Barcelona. Una máquina de pensamiento que contribuya a crear en Barcelona un nuevo ecosistema cultural. Ese es el espíritu de Hänsel* i Gretel*, una publicación digital impulsada por Lluçia Homs y Fèlix Riera, que nace con la vocación de generar un espacio de reflexión entorno a la creación cultural, a partir del debate crítico y la confrontación de ideas. La ciudad condal y la cultura son dos puntales del proyecto que este jueves Homs y Riera, profesionales ligados desde hace años a la industria cultural, han presentado en un hotel del Eixample. Barcelona es el lugar donde se construye nuestra modernidad, el contacto con Barcelona amplifica nuestra capacidad de pensar, ha sostenido Riera. Los impulsores se han propuesto que Hänsel* i Gretel* mitigue el agujero negro que existe en determinados ámbitos de la cultura, dando el salto del reconocimiento al conocimiento. Un género que explica la realidad. Nada en el universo Hänsel* i Gretel* es gratuito y todo tiene un por qué, incluso que una publicación cultural y de lectura reposada utilice el mundo 2.0 como plataforma de difusión. El mundo digital, ha dicho Homs, es clave para entender un proyecto que juega con la doble imagen: la de la tradición, expresada en el logo de la revista la ilustración original de la fábula de los hermanos Grimm-, con la modernidad, representada en el soporte. Tampoco hay fisuras en la justificación por la elección del nombre. El relato que explica la realidad del siglo XXI es el cuento, como lo fue el ensayo en el XIX o la novela en el XX, ha defendido Riera, para el que los niños protagonistas de la fábula de los Grimm serían los artistas; el padre, el sistema cultural actual; la madrastra el Estado y la bruja, la prolongación de la política cultural que graba el consumo. El sistema cultural parece no darse cuenta de que su función radica en poner en valor el papel del artista, no en sustituirlo, ha apuntado Riera. Ciclos de pensamiento Hänsel* i Gretel* publicará de lunes a viernes artículos independientes que irán conformando lo que sus impulsores han definido como ciclos de lectura. La intención es poder abordar asuntos relacionados con la cultura desde un punto de vista reflexivo y profundo para, al final, poder elaborar mapas de frío y calor sobre el sector de la creación. El primero de estos ciclos, que lleva por título Construcción y cansancio en la Barcelona cultural, ya se ha publicado. Han participado Albert Serra, Àlex Ollé, José María Martí Font, Josep Perelló, Lluçia Ramis y Xavier Bru de Sala. Además de los ciclos en una primera etapa, se han previsto cinco-, en Hänsel* i Gretel* también se reunirá a personalidades relacionadas con algún sector de la cultura barcelonesa para que dialoguen sobre aspectos de la creación y su relación con las políticas culturales. El debate se articulará en lo que Homs y Riera han bautizado como Diálogos Barcelona. Los primeros en participar en esta sección serán Ignasi Aballí y Albert Serra, que debatirán sobre los festivales de música en Barcelona. Complicidad con capitales europeas. A pesar de que la publicación tiene su ámbito de actuación en Barcelona. europeas, como Londres, París, Lisboa o Roma. Los problemas no son únicos de Barcelona, han justificado los impulsores. Preguntados por la línea editorial de la revista y su posición ante el proceso soberanista han asegurado que el proyecto es plural y han admitido que Barcelona será indispensable en la idea simple o compleja de lo que en un futuro sea Catalunya.

Hänsel* i Gretel*

El Punt Avui 15.I.2016

<http://www.elpuntavui.cat/cultura/article/19-cultura/932784-la-xocolata-de-hansel-i-gretel.html>

► Webs del Grup Tradueix-nos
Divendres, 1 abril 2016

EL PUNT AVUI+

Identifica't Subscriu-te
g+ f t Q Cercar

SECCIONS EDICIÓ IMPRESA EL PUNT AVUI TV MÉS

PORTADA LOCAL SOCIETAT TERRITORI PUNT DIVERS POLÍTICA ECONOMIA CULTURA COMUNICACIÓ OPINIÓ IN ENGLISH ESPORTS

CULTURA 15 gener 2016 2.00 h

L'APUNT

La xocolata de Hansel i Gretel

JAUME VIDAL

Avui es podran llegir els primers articles de la revista digital Hänsel* i Gretel*, que té com a objectiu generar debat cultural des d'una òptica molt urbana. Bàsicament des de Barcelona amb intenció de connexió amb altres ciutats en què els canvis que s'experimenten obliguen a replantejar el paper de la cultura des d'una òptica de modernitat. El nom de Hänsel* i Gretel* evoca un bosc on es pot trobar el paradís en forma de caseta de xocolata. Metàfora de com a la cultura se li poden posar molts paranys. La revista pretén trobar, per la via de la reflexió i el debat, el camí que permet gaudir de les laminadures sense haver de patir la bruixa. Tasca encomiable. Només una reflexió. Aquest debat serà estèril si no es troba la manera de conduir la cultura al ciutadà.

esmorzar de ciència al 7 Portes

10 d'abril de 9:00 a 12:00 h
25 €

Josep Tabernero
Cap del Departament d'Oncologia Mèdica de l'Hospital Universitari de la Vall d'Hebron

Manel Esteller
Director del programa d'Epigenètica i Biologia del Càncer de l'Institut d'Investigacions Biomèdiques de Bellvitge

Moderador Eduard Berraondo
Periodista

El futur de la recerca en càncer

PUBLICITAT

PUBLICAT A

Hänsel* i Gretel*

El Punt Avui.cat 15.I.2016

<http://www.elpuntavui.cat/cultura/article/19-cultura/932784-la-xocolata-de-hansel-i-gretel.html>

Una publicació cultural de conte

Divendres, 15 de gener de 2016

El galerista i gestor cultural Lluçia Homs i el productor audiovisual i editor Fèlix Riera van presentar ahir Hänsel i Gretel , una publicació digital que vol generar un espai de reflexió sobre l'ecosistema cultural de Barcelona. Els seus creadors trobaven que faltava un dispositiu que confrontés idees i mirades en l'àmbit cultural i que permetés meditar, des de la crítica com a element constructiu, com forjar una nova ciutat cultural, així que han apostat per crear-lo. L'eix vital de Hänsel i Gretel és regenerar el teixit de Barcelona. Hi ha un trencament entre estètica i polítiques culturals i volem contribuir a restablir-ho, va afirmar Fèlix Riera. La publicació publicarà diàriament articles independents creats pels actors culturals de la ciutat i estaran distribuïts en cinc seccions diferents, en les quals es tractarà i s'analitzarà la situació en la qual es troba Barcelona actualment. Els camps clau de Hänsel i Gretel són la vida de la ciutat, com a motor cultural, el bosc, que és on es genera el pensament, Barcelona, la cultura, que permet articular la construcció d'una ciutat, i, finalment, la digitalització, la idea de comunicació entorn les noves tecnologies, va explicar Lluçia Homs. El nom de la publicació no és casualitat. Pensem que el relat que regnarà el segle XXI és el conte. L' storytelling implica la necessitat d'aquest gènere per explicar la realitat, va relatar Fèlix Riera. El paral·lelisme entre el conte dels germans Grimm i les polítiques culturals i el conseqüent estat del panorama artístic i creatiu a Barcelona els resultava inspirador com a títol. Tots els elements del conte original tenen un simbolisme associat: els protagonistes de Hänsel i Gretel representen la cultura que ha estat abandonada enmig del no-res, el bosc és el lloc de foscor i d'inspiració per als artistes, el pare i la madrastra són l'Estat i les polítiques culturals que impedeixen sobreviure degudament a la cultura, i la casa de xocolata és l'element que sedueix els creadors. El conte té la capacitat d'aixecar una metàfora del món, hi va afegir Riera. Una de les seccions troncal serà Cicles, on es proposarà periòdicament un debat obert tant per als artistes com per al públic. El primer es diu Construcció i cansament a la Barcelona Cultural i analitza les àrees culturals de la ciutat que estan en construcció i les contraposa a aquelles que s'estan morint.

Hänsel* i Gretel*

El País.es 15.I.2016

http://ccaa.elpais.com/ccaa/2016/01/14/catalunya/1452808247_953759.html

La cultura quiere salir del bosque

Divendres, 15 de gener de 2016

Los gestores Félix Riera y Lluçia Homs lanzan Hänsel* i Gretel*, revista online para avivar el debate sobre políticas creativas. El cansancio de la Barcelona cultural es el primer gran tema de debate que lanza Hänsel* i Gretel* (<http://hanseligretel.cat>), nueva revista digital dirigida, por un lado, a impulsar el diálogo plural y transdisciplinar sobre las políticas culturales y, por otro, a participar en la elaboración de nuevos modelos y realidades. La idea viene de dos de los protagonistas de la gestión cultural catalana en los últimos años: Lluçia Homs, galerista, cofundador de la feria de videoarte Loop y director del Instituto de Cultura y de la Virreina Centro de la Imagen durante la última legislatura, y Félix Riera, productor audiovisual y editor, ex director del Institut Català de les Indústries Culturals de la Generalitat i exdirector de Catalunya Ràdio entre 2012 y 2015. La metáfora que encierra el nombre de la revista identifica Hänsel y Gretel como los creadores perdidos en el bosque, a la espera de que la sociedad vuelva a tener conciencia de la importancia del arte. La madre es el Estado, que sigue considerando la cultura un aspecto superfluo, y el padre es el propio sistema cultural, débil e incapaz de defender a sus hijos y poner en valor su papel. La bruja, alter ego de la madre, representa la política estatal española con su magia negra en forma de un IVA del 21%, una ley de mecenazgo inadecuada y una política de inversiones ausente, oculta tras la seducción perversa de las golosinas, dibujó Riera, recordando que los guijarros son las pistas que los artistas van dejando para ocupar un lugar central en la sociedad y no permanecer perdidos en los límites difusos entre el bosque y el camino oculto en la noche. Pese a lo sugestivo de la metáfora, al tratarse de una revista on line, posicionarse en los buscadores con un nombre ya tan significado será más complicado. No va a ser fácil, pero tenemos una estrategia, aseguró Homs. Enriquece esta aventura un cartel de firmas de postín, que incluye a los periodistas Josep Maria Martí Font, Xavier Bru de Sala y Pepe Ribas, que fue fundador de Ajoblanco; los críticos Joan Minguet y Arnau Puig, el compositor Josep Maria Mestres Quadreny, el diseñador Claret Serrahima y los arquitectos Jordi Badia y Josep Bohigas, entre otros. A estos se suma un consejo editorial formado por la periodista Nuria Cuadrado, el poeta y agitador Eduard Escoffet y el gestor cultural Xavier Marcé. El contenido se estructura según ciclos temáticos abiertos, que durarán hasta que haya contribuciones interesantes, si bien la revista queda cerrada a los comentarios y el debate abierto al público se llevará a cabo en las redes sociales. Tras analizar el cansancio cultural, se abordará temas como el festival como espacio creativo o modelo turístico, el cosmopolitismo cultural, la crisis del sector público y el papel de la crítica. Con el artista plástico Ignasi Aballí y el cineasta Albert Serra damos inicio a una sección de diálogos mensuales entre dos reconocidos creadores. Además, cada semana publicaremos pistas sobre las novedades artísticas, literarias y cinematográficas y una selección de prensa internacional, concluyó Homs, subrayando que la revista nace con vocación internacional y los artículos se publican en castellano o catalán según su autor.

Hänsel* i Gretel*

Aldia.cat 15.I.2016

<http://www.aldia.cat/arts/noticia-neix-revista-cultural-centrada-creativitat-barcelona-20160114190545.html>

CATALUNYA ESPANYA MON **ARTS** GENT ESPORTS AGRO VIU BARCELONA EMPRESA

- DIGITAL

Neix una revista cultural centrada en la creativitat de Barcelona

Publicat 14/01/2016 19:05:45 pm

BARCELONA, 14 Gen. (EUROPA PRESS) -

Lluçia Homs i Félix Riera han donat llum a una revista cultural digital centrada en la creativitat de Barcelona sota el nom "Hänsel" i Gretel", segons han informat els seus fundadors en un comunicat aquest dijous.

La revista estarà formada per articles independents que aniran fent cicles de lectura per abordar les qüestions amb profunditat, amb temes com 'Construcció i cansament a la Barcelona cultural', 'Festival o creació' i 'Cosmopolitisme o el retorn al bosc'.

L'equip directiu està format per Homs --exdirector de Promoció de Sectors Culturals de l'Icub-- i Riera --exdirector de Catalunya Ràdio i responsable de l'Institut català de les Indústries Culturals fins a 2012--, amb un consell editorial format pel poeta Eduard Escoffet, el vicepresident de Focus, Xavier Maró, i la periodista Núria Cuadrado.

titulars Aldia.

CINEMA

Alex de la Iglesia acaba el rodatge d'El bar, un thriller "inesperat"

El director Alex de la Iglesia ha acabat el rodatge de la pel·lícula 'El bar', un "thriller" ple de "misteri a la vella usança" amb moments inesperats en els quals els personatges, encarnats per Mario Casas, Blanca Suárez i Carmen Machi, entre d'altres, s'enfrontaran a una missió de "supervivència", segons ha destacat aquest divendres durant una roda de premsa.

Cursos de Inglés Gratis

Aprende Inglés en Líne y Gratis. Apúntate Ahora y Empieza Ya! »